

Ellen G. White Estate

POT H KRISTUSU

ELLEN G. WHITE

POT H KRISTUSU

Ellen G. White

1966

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate

at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

VSEBINA

Contents

Information about this Book	i
VSEBINA	iv
Predgovor	vi
Poglavje 1—Božja Ljubezen Do Ljudi	8
Poglavje 2—Potreben Nam Je Zveličar	13
Poglavje 3—Spokorjenje	17
Poglavje 4—Priznavanje Greha	26
Poglavje 5—Izročitev	29
Poglavje 6—Vera In Sprejem	33
Poglavje 7—Dokaz, Da Smo Kristusovi Sledilci	38
Poglavje 8—Rast V Kristusu	44
Poglavje 9—Nase Življenje In Delo	50
Poglavje 10—Spoznavanje Boga	55
Poglavje 11—Molitev In Zahvaljevanje	60
Poglavje 12—Kaj Bomo Z Dvomom?	68
Poglavje 13—Veselje V Gospodu	74

Predgovor

Mnogi slišijo Jezusov milostljivi poziv: »Pridite k meni!« — poziv poslan tem, ki so se oddaljili od Boga. Te besede segajo v srce mnogim, ki se zatekajo h Gospodu v sili in prebujajo v njem hrepenenje, da se zopet vrnejo v Očetov dom. Takšni pogosto postavljajo isto vprašanje kot Tomaž: »Kako bi mogli vedeti za pot?« Očetov dom se nam zdi tako daleč in pot k njemu tako negotova. Katera pot nas lahko popelje k Očetovemu domu?

Ta knjiga daje odgovor na to vprašanje. Vodi nas k Jezusu, ki je »pot in resnica in življenje.« Jezus je edini, ki lahko zadovolji hrepenenja človeške duše, umiri človeško srce in usmerja naše stopinje na poti miru. Ta knjiga vodi vsakega, ki išče pravičnost, korak za korakom po poti krščanskega življenja. Kaže nam, kako lahko dobimo odpuščanje grehov in kako se oblečemo v Kristusovo pravičnost; kako lahko ostanemo v Kristusu in napredujemo v krščanskem življenju. Ta knjiga je mnogim vznemirjenim dušam prinesla tolažbo in upanje; tudi je usposobila mnoge, ki sledijo Kristusu, da zanesljivejše in živahnejše korakajo po stopinjah svojega nebeškega Učitelja. Upamo, da bo ta knjiga še mnogim ožaloščenim dušam prinesla isto tolažbo in jim pokazala pot v nebesa.

Očak Jakob je videl to pot v sanjah. Ko je bežal pred svojim bratom Ezavom, je prišel do spoznanja, da je storil greh. Utrujen in boječ se, da ga bo greh za večno ločil od Boga, se je vlegel na zemljo in zaspal. In nato je sanjal: »Glej. lestvica je bila postavljena na zemljo in njen vrh je segal do neba.« Na ta način mu je bila pokazana zveza, ki obstaja med nebesi in zemljo. Skrivnostna lestvica iz njegovih sanj je predstavljala Jezusa. Samo po Jezusu lahko pridemo [4] k Bogu in v nebeško kraljestvo, »zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, da bi se mi mogli v njem zveličati.«

To delo je doživelo v naši deželi več izdaj. Bilo je tiskano pred drugo svetovno vojno in po njej v hrvaškem, srbskem in slovenskem jeziku. V duhovni literaturi to malo delo nima tekmeča. Njegovo

vrednost je moč oceniti tudi po velikem številu jezikov, v katere je prevedeno. Do sedaj je prevedeno v 80 jezikov.

Brez dvoma bo tudi ta nova izdaja nadaljevala zveličavno delo predhodnih; prepričani smo, da bo mnogim utrujenim dušam prinesla počitek na ta način, da jih bo pripeljala h Kristusu, a po Kristusu k Bogu Očetu, v katerem se umirijo vsi viharji in uresničijo vsa hrepenenja nemirnega človeškega srca.

M. G.

[5]

Poglavje 1—Božja Ljubezen Do Ljudi

Narava in Sveto pismo nam pričata o Božji ljubezni. Naš nebeški Oče je vir življenja in radosti. Poglejte samo čudeže in lepote narave! Glejte, kako je ona čudovito urejena, ne le za potrebe in srečo ljudi, marveč tudi za vsa druga bitja! Sonce in dež, ki osvežuje in krepča zemljo, grički in ravnine: vse to nam govori o veliki Stvarnikovi ljubezni. Bog je, ki skrbi za vsakdanje potrebe vseh svojih stvarstev. Te misli izraža David z besedami: »Oči vseh so uprte v tebe, upajo; ti jim daješ jed o pravem času; odpiraš svojo roko in dobrohotno nasičuješ vse, kar živi!« (Psalm 145, 15. 16.)

Bog je ustvaril človeka svetega in popolnoma srečnega. Ko je naša zemlja izšla iz Stvarnikove roke, ni imela na sebi niti sledu pokvarjenosti ali najmanjše sence prekletstva. Prestop božanskega zakona — zakona ljubezni, je prinesel na svet zlo in smrt. In vendar se Božja ljubezen javlja sredi bede in stisk, ki jih je povzročil greh. V Svetem pismu piše, da je Bog preklel zemljo zaradi človeka. (1. Mojz. 3, 17.) Trnje in osat, težave in skušnjave, ki človeško življenje prepletajo s skrbmi in trpljenjem, so dane za naše dobro. To so sredstva Božje vzgoje, ki jih je predvidel v načrtu zveličanja, da bi človeštvo zopet dvignil in potegnil iz prepada in ponižanja, kamor je padlo zaradi greha. In vendar ta svet ni mesto bede in skrbi. Že sama narava nam nudi upanje in tolažbo. Še cveti cvetje na osatu, a trnje je pokrito z rožami.

»Bog je ljubezen!« — nam šepeta vsak popek, vsaka travna bilka. Čudovite ptice, katerih vesele pesmi odmevajo v zraku, cvetje nežnih barv, ki napolnjuje ozračje s prijetnim vonjem, visoka gozdna drevesa s svojim gostim zelenim listjem — vse to nam govori o ljubezni in nežni očetovski skrbi našega Boga in o njegovi želji, da osreči svoje otroke.

[6]

Sveto pismo razodeva Božji značaj. V njem nam Bog razodeva svoje sočutje in svojo brezmejno ljubezen. Mojzes je prosil Gospoda: »Daj mi, prosim, videti svoje veličastvo!« (2. Mojz. 33, 18.) Gospod mu je odgovoril: »Storil bom, da pojde mimo pred teboj vsa

moja lepota.« (2. Mojz. 33, 19.) A ko je Bog šel mimo Mojzesa, je bilo moč slišati glas: »Jahve, Jahve, usmiljen in milostljiv Bog, prizanesljiv in velik v milosti in zvestobi, ki hrani milost za tisoče, odpušča krivdo, hudobijo in pregreho.« (2. Mojz. 34, 6. 7.) On je »dobrotljiv in usmiljen Bog, prizanesljiv in zelo milosrčen« (Jona 4, 2.), »zakaj vseč mu je usmiljenje.« (Miha 7, 18.) To je njegova slava ali veličastvo.

Gospod nas priteguje k sebi z nešteti dokazi svoje ljubezni v nebesih in na zemlji. Razodeva se nam v delih na-rave, v najsrčnejših in najiskrenejših vezeh, ki jih ljudje sploh lahko dojamejo in spoznajo. Vendar nam tudi to ne-popolno razodeva njegovo nepopisno ljubezen do nas. Toda kljub tem jasnim in nepobitnim dokazom je sovražnik vsega dobrega tako zaslepil ljudi, da s strahom gledajo na Boga, predstavljajoč si ga kot strogega in neizprosnega Gospodarja. Satan je zapeljal ljudi, da imajo Boga za neko bitje, katerega glavna lastnost je kruta pravičnost, ki je strog in nepopustljiv z grešnikom. Predočuje jim Stvarnika kot bitje, ki skrbno opazuje slabosti in grehe ljudi, da bi jim potem sodil. Ravno zato je Jezus prišel na zemljo in živel med ljudmi, da bi razodel brezmejno Stvarnikovo ljubezen in razpršil mračno senco, ki jo je Satan vrgel na Boga.

Jezus je prišel z nebes, da nas seznanj z Očetom. »Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v naročju Očetovem, on je povedal.« (Jan. 1, 18.) »In nihče ne pozna Sina kakor le Oče, in nihče ne pozna Očeta kakor le Sin in komur hoče Sin razodeti.« (Mat. 11, 27.) Ko je eden izmed učencev zahteval: »Gospod, pokaži nam Očeta!« (Jan. 14, 8.), je Jezus odgovoril: »Toliko časa sem med vami, Filip, in me nisi spoznal? Kdor vidi mene, vidi Očeta. Kako moreš govoriti: 'Pokaži nam Očeta!« (Jan. 14, 9.)

Prisluhnimo besedam, s katerimi Jezus opisuje svoje poslanstvo na zemlji: »Duh Gospodov je nad menoj; zato me je mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim; da naznamim ujetnikom oproščenje in slepim pogled, da izpustim zatirane v prostost.« (Luk. 4, 18.) To je bilo njegovo de-lo. Hodil je od mesta do mesta, delal dobro in ozdravljaval vse, ki jih je Satan nadvladal. Bile so vasi, kjer ni bilo slišati iz nobene hiše stokanja ali vzdihovanja bolnika, ker je Jezus šel mimo in ozdravil vse bolne. Njegova dela so pričala o njegovem božanskem poslanstvu. Ljubezen, usmiljenost in globoko sočutje je bilo moč videti v vseh delih njegovega življenja. Nje-

govo srce je iskalo vse ljudi z iskrenim usmiljenjem. Vzel je nase človeško naravo, da bi čim bolj razumel vse ljudske potrebe. Najbolj enostavni in siromašni so se mu bližali brez strahu; celo otroci so prihajali k njemu. Radi so sedeli pri njegovih nogah in počivali v njegovem naročju ter mu gledali v izraziti in nežni obraz, ki je od ljubezni žarel.

Jezus se ni obotavljal izgovoriti resnice, vendar je to vsekdar storil z ljubeznijo. V svojem vsakdanjem občevanju z ljudmi je bil vedno izredno pazljiv, vljuden in ljubezniv. Nikdar ni bil nevljuden ali neprijazen, nikogar ni grajal brez vzroka, a tudi ne žalil čustev brez potrebe. Človeške slabosti ni obsojal. Govoril je resnico, vendar vedno z ljubeznijo. Obsojal je hinavščino, nezvestobo in krivičnost in to vedno s solzami v očeh in z bolečim glasom. Jokal je nad Jeruzalemom, mestom, ki ga je tako ljubil, a katero ni hotelo sprejeti njega, ki je pot, resnica in življenje. Čeprav so prebivalci Jeruzalema zavrgli Zveličarja, je nanje gledal z usmiljenjem in ljubeznijo. Njegovo življenje je oilo napolnjeno s samoodpovedjo in očetovsko ljubeznijo do drugih. V njegovih očeh je bila dragocena vsaka duša. Čeprav je vedno varoval svoje božansko dostojanstvo, se je vendar z najnežnejšimi občutki spuščal k vsakemu članu Božje družine. V vsakem človeku je gledal padlo stvar, ki mu je potrebna rešitev pred večno smrtjo.

Takšen značaj je Kristus pokazal v svojem življenju. A to je tudi značaj samega Boga Očeta. Iz Očetovega srca so potekle reke božanskega usmiljenja in se v Kristusu pokazale in izlile na ljudi. Jezus, usmiljeni Zveličar, poln ljubezni, je bil Bog, ki se je »prikazal v telesu.« (1. Tim. 3, 16.)

Kristus je živel, trpel in umrl, da nas zveliča. Postal je »mož bolečin«, da bi mi postali deležni večne radosti. Bog je dovolil, da njegov ljubljeni Sin, poln milosti in resnice, zapusti kraljestvo nepopisne krasote in pride na svet, ki je pokvarjen in zastrupljen z grehom, na svet, ki je omračen s prekletstvom smrti. Dovolil je, da zapusti nebesa, se odreče angelskemu oboževanju in pretrpi sramoto, žalitve, ponižanje, sovraštvo in celo samo smrt. »Za naše zveličanje ga je zadela kazen, po njegovih ranah smo ozdraveli.« (Iz. 53, 5.) Opazujte ga v samotni puščave, v Getsemani, na križu! Brez lastnega greha je Božji Sin nase vzel breme človeških grehov! On, ki je bil eno z Bogom, je občutil v svoji duši strašno ločitev, ki

jo je greh povzročil med Bogom in ljudmi. Zato je na križu boleče vzkliknil: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mat. 27, 46.) Breme greha in občutek njegovih grozovitih posledic sta zlomila srce Božjemu Sinu. Kristus se ni žrtvoval zato, da bi v Božjem srcu prebudil ljubezen do nas ljudi, ali ga pregovoril, da nas reši in zveliča. Ne, ne! »Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina!« (Jan. 3, 16.) Oče nas ne ljubi zaradi te velike žrtve, temveč je to veliko žrtev daroval zato, ker nas je ljubil. Kristus je bil posrednik, po katerem je Oče razlil svojo veliko ljubezen na ljudi, ki so padli v greh. »Zakaj Bog je hotel svet s seboj spraviti v Kristusu.« (2. Kor. 5, 19.) Bog je trpel s svojim Sinom. V velikem strahu v Getsemani, v smrtni borbi na Golgoti, je večna Ljubezen plačala naše zveličanje. Jezus pravi: »Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga zopet prejmem!« (Jan. 10, 17.) To pomeni: »Moj Oče ima tolikšno ljubezen do vas, da mene še bolj ljubi, ker sem pristal, da dam svoje življenje za vaše zveličanje. S svojo smrtjo sem postal vaš Zastopnik in Jamstvo pred Bogom, a s tem, ko sem nase vzel vaše grehe in prestopke, sem postal še dražji svojemu Očetu. Ker z mojo žrtvijo Bog ostane pravičen, lahko opraviči tistega, ki veruje vame.«

Samo Božji Sin nas je lahko zveličal, ker samo edinorojeni Sin, ki je bil v Božjem naročju, nam je lahko objavil Boga. Samo on, ki je sam spoznal višino in globino Božje ljubezni, je lahko to ljubezen razodel svetu. Samo Kristusova brezmejno velika žrtev, darovana za padle ljudi, je bila v moči izraziti ljubezen nebeškega Očeta do nesrečnega človeškega rodu.

»Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edino-rojenega Sina!« On ga ni dal samo zato, da živi med ljudmi, nosi grehe sveta in umre na križu za nje; podaril ga je grešnemu človeštvu. Bilo je potrebno, da Kristus sam spozna koristi in potrebe človeškega rodu. Tako se je edinorojeni Božji Sin povezal z nerazdružljivo vezjo s človeškimi sinovi. Kristus »se iz tega vzroka ne sramuje imenovati jih brate!« (Hebr. 2, 11.) On je naša Žrtev, naš Brat in Zastopnik, ki ima pred Božjim prestolom naše obličje in je za vse čase eno z rodom, katerega je odkupil; on je torej Sin človekov. Vse to pa je storil zato, da reši ljudi od greha in propada ter jih vzdigne, da bi nad njimi bila vidna Božja ljubezen in bi po-stali deležni radosti svetega življenja.

Cena, ki je plačana za naše zveličanje, nepopisno velika žrtev našega nebeškega Očeta, ki je dal svojega Sina za nas, bi nas morala spodbujati k razmišljanju o tem, kaj lahko po-stanemo v Jezusu Kristusu. Navdihnjen s Svetim Duhom, apostol Janez, prevzet od visočine, globine in širine ljubezni nebeškega Očeta do smrtnih ljudi ter prešinjen s strahom, spoštovanjem in molitvijo — enostavno ni mogel najti odgovarjajoče besede, s katero bi izrazil velikost in prisrčnost te ljubezni. V tem svojem občudovanju je vzkliknil: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci Božji!« (1. Jan. 3, 1.) Kolikšno vrednost daje človeku ta velika ljubezen! Zaradi greha so Adamovi sinovi postali Satanovi sužnji, a po Kristusovi žrtvi Božji otroci. Kristus je dvignil ljudi s tem, ko je vzel nase človeško naravo in po zvezi z njim lahko postanejo zares vredni imenovati se »Božji otroci.«

Imenovati se za otroke nebeškega Kralja! Zares dragocena obljuba! Predmet neizčrpnega razmišljanja! O, nepopisna ljubezen do sveta, ki te ni ljubil! Ona presega materinsko ljubezen do svojega izgubljenega otroka. Ta ljubezen osvaja našo dušo in podrejuje naše srce Božji volji. Čim bolj proučujemo božanski značaj v luči križa, tem bolj v njem odkrivamo usmiljenje, ljubezen in odpuščanje, povezano s pravičnostjo in pravico in imamo vse več dokazov o Božji ljubezni, ki je brezmejna in večna.

Poglavje 2—Potreben Nam Je Zveličar

[10]

Bog je ustvaril človeka s plemenitimi lastnostmi in s popolnoma uravnovešenim duhom. Telesno je bil popolno bitje, a moralno docela v skladnosti z Bogom. Njegove misli so bile čiste, a namere svete. Toda zaradi neposlušnosti so postale vse njegove lastnosti pokvarjene in namesto prave ljubezni se je v njegovem srcu pojavila sebičnost. Ko se je človek pregrešil, je moralno tako oslabil, da mu je bilo nemogoče upreti se grehu z lastno močjo. Tako je postal suženj Satana in bi to tudi večno ostal, če se ne bi Bog v svoji večni ljubezni vmešal kot posrednik. Hudič je hotel preprečiti izvedbo Božjega načrta pri stvarjenju človeka in napolniti svet z žalostjo in propadom. Še več, ni se obotavljal predstaviti vsako zlo kot posledico ustvaritve človeka.

V svojem brezgrešnem stanju je človek živel v srečnem občestvu z Bogom, »V katerem so skriti vsi zakladi modrosti in vrednosti!« (Kol. 2, 3.) Toda po storjenem grehu človek ni več našel radosti v svetosti, temveč se je skušal skriti pred Božjim obličjem. Takšen je še sedaj tisti, ki se še ni prerodil in obnovil svojega srca. Tudi ne živi v skladnosti z Bogom, niti najde zadovoljstva ali radosti v skupnosti z njim.

Grešnik se v Božji navzočnosti ne bi počutil srečnega in v družbi svetih bitij ne bi zdržal. Celo, ko bi imel dostop v nebesa, to zanj ne bi bil kraj blaženosti. Nesebična ljubezen, ki tam vlada, kjer so vsa bitja v popolni slogi z neskončno Božjo ljubeznijo, ne bi našla odmeva v njegovem srcu. Njegove misli, spodbude in želje bi bile popolnoma drugačne od teh, ki prežemajo srca brezgrešnih prebivalcev nebes. On bi torej motil nebeško skladnost. Nebesa bi bila zanj kraj muk. Podvzel bi prav vse, da se skrije pred tem, ki je Večna luč in Vir vseh dobrot. Bog ne izključuje brezbožnikov iz nebes po svoji samovoljni odločitvi; oni se iz te skupnosti z lastno krivdo izključujejo. Božja slava bi jih sežgala. Rajši bi izbrali smrt, samo da se skrijejo pred obličjem tega, ki je umrl na križu za njihovo zveličanje...

[11]

S svojo močjo se ne moremo rešiti iz prepada, v katerega smo padli zaradi greha. Hrepenenja našega srca so hudobna in mi jih ne moremo spremeniti. »Kdo je čist iz nečistega? Nihče!« (Job 14. 4.) »Kajti meseno mišljenje je sovraštvo nasproti Bogu, ker se ne pokorava Božji postavi; saj se niti ne more.« (Rimlj. 8, 7.) Vzgoja in izobrazba razuma in volje, vsi človeški naporji imajo svoje področje dela, vendar ostanejo tukaj brez moči. Lahko sicer privedejo do poboljšanja v navadah, vendar ne morejo spremeniti srca, niti očistiti tajne spodbude, ki gibljejo življenje. Da bi človek spremenil svoje grešno stanje in se posvetil, je potrebno, da deluje neka sila na srce in pride novo življenje od zgoraj. A ta moč je Kristus. Edino njegova milost lahko oživi speče plemenite duševne sposobnosti in jih napoti k Bogu, popolni svetosti. Sam Zveličar pravi: »Resnično, resnično, povem ti: Ako se kdo iznova ne rodi, ne more videti Božjega kraljestva.« (Jan. 3, 3.) Človek se mora preroditi, dobiti novo srce, nove želje, namere in hrepenenja. Če mislimo, da zadostuje v človeku razvijati tisto dobro, ki mu je prirojeno, potem se pošteno motimo. »Čutni človek pa ne sprejema, kar je Božjega Duha, kajti zanj je nespamet in ne more razumeti, kar se duhovno presoja!« (1. Kor. 2, 14.) »Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam je, da se rodite znova!« (Jan. 3, 7.) O Kristusu je pisano: »V njem je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudem.« (Jan. 1, 4.) »In v nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, da bi se mi mogli v njem zveličati.« (Dej. 4, 12.)

Ni dovolj, da samo razumemo očetovsko skrb, ljubezen in Božjo usmiljenost; ni dovolj, da spoznamo modrost in pravičnost njegovga zakona; ne zadostuje niti spoznanje, da je ta zakon zasnovan na večnem temelju — ljubezni. Apostol Pavel pravi: »Če pa to delam, česar nočem, potrjujem posta-vo, da je dobra. Tako je torej postava sveta in zapoved sveta ter pravična in dobra.« (Rimlj. 7, 16. 12.) Toda dodaja v duševnem strahu in obupu: »Jaz pa sem mesen, prodan grehu!« (Rimlj. 7, 14.) Iskal je čistost in pravičnost, ki ju ni mogel doseči s svojo močjo, zato se mu je iz prsi izvil boleč vzklik: »Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti?« (Rimij. 7, 24.) To je taisti vzklik, ki ga je moč slišati iz globine mnogih duš, ki so obremenjene z grehom in žive v vseh deželah in vseh časovnih

[12]

obdobjih. Za vse te je en sam odgovor: »Glejte, Jagnje Božje, ki odjemlje greh sveta!« (Jan. 1, 29.)

Božji Duh z mnogimi prisposodobami in primerjavami razlaga to resnico jasno in razločno tem, ki hrepenijo, da se osvobodijo greha. Ko je Jakob, ki je prevaral svojega brata Ezava in zato moral pobegniti od očetove hiše, prišel do spoznanja, da se je pregrešil, se je nemočen zgrudil na zemljo. Tako zapuščenega, pregnanega in ločenega od vsega, kar je dajalo smisel in vrednost njegovemu življenju, je najbolj mučila misel, da ga je njegov greh ločil od Boga in da so ga zapustila tudi nebesa. Obdan z osamljenimi bregovi in zvezdnatim nebom iznad sebe, je legel na golo zemljo, da bi tako prebil noč. Ko je zaspal, je imel čudne sanje. Videl je, kako se iznad zemlje, na kateri leži, dviga lestev proti nebu, po kateri se sprehajajo gor in dol Božji angeli; a iz odprtih nebes je zaslišal božanski glas upanja in tolažbe. Na ta način je Jakob prišel do spoznanja, da potrebo in hrepenenje njegove duše lahko zadovolji samo Zveličar. Z veseljem in hvaležnostjo je spoznal pot, po kateri se bo kot grešnik zopet lahko vrnil k Bogu. Skrivnostna lestev iz njegovih sanj je predstavljala Jezusa, edinega posrednika med Bogom in ljudmi.

V razgovoru z Natanaelom uporablja Kristus isto pri-merjavo: »Resnično, resnično, povem vam: Videli boste nebo odprto in angele Božje gor in dol hoditi nad Sinom človeko-vim.« (Jan. 1, 51.) Greh je ločil človeka od Boga, a zemljo od nebes. Tako je nastal med njima nepremostljiv prepad. Toda po Kristusu je ponovno vzpostavljena zveza med nebesi in zemljo. Z njegovimi zaslugami je zgrajen most čez prepad, ki ga je naredil greh, a Božji angeli so ponovno stopili v zvezo s človekom. Kristus je zopet povezal grešno človeštvo z neskončno Božjo vsemogočnostjo.

Človeštvo zastonj sanjari o napredku, zastonj so vsa hre-penjenja, da bi ljudje postali plemeniti, če se pri tem ne vzame v obzir edini vir vsega upanja in pomoči za grešni rod. »Vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od Očeta luči.« (Jak. 1, 17). Brez Boga ni popolnosti, a edina pot k Bogu je Kristus. On sam pravi: »Jaz sem pot in resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni!« (Jan. 14, 6.)

Božje srce je napolnjeno z ljubeznijo do svojih otrok na svetu, a ta ljubezen je močnejša od smrti. Bog nam je v žrtvi svojega Sina, v tem edinem daru, podaril vsa nebesa. Zveličarjevo življenje in

smrt, njegovo posredovanje med nami in Bogom, služba angelov, delovanje njegovega Duha, Oče, ki dela s pomočjo vsega in skozi vse, nenehna služba nebeških bitij: vse služi za zveličanje grešnega človeštva.

O, opazujmo z vero to čudovito žrtev, ki je darovana za nas! Priznajmo potrpežljivost in trud, s katerim nebesa želijo rešiti grešno človeštvo in ga zopet vrniti v Očetov dom! Nikdar niso bile uporabljene močnejše pobude in močnejša sredstva. Mar nas ne bo spodbudila nepojmljiva nagrada, veselje nebes, družba angelov, občestvo z Bogom in njegovim Sinom, izpopolnjevanje in razvijanje vseh naših duhovnih sposobnosti skozi večne čase, da sedaj svoje srce posvetimo Zveličarju in Odrešeniku? Nas mar ne bo vse to, kar govori Sveto pismo o sodbi nad grešnikom in uničenju greha, o slabljenju značaja in končnem uničenju, odvrnilo od tega, da bi služili Satanu?

Mar ne uvidimo, kolikšna je Božja ljubezen? Kaj bi še bil lahko storil za nas? Imejmo pravi odnos do tega, ki nas ljubi z nepopisno ljubeznijo! Izkoristimo priliko, ki se nam nudi, da se preobrazimo po njegovi podobi, se povrnemo v družbo angelov, v skladnost in skupnost z Očetom ter njegovi Sinom!

Poglavje 3—Spokorjenje

[14]

Kako se bo grešnik opravičil pred Bogom? Samo po Kristusu lahko pridemo do pravega odnosa z Bogom, dosežemo svetost. Toda kako lahko pridemo h Kristusu? Mnogi tudi danes sprašujejo, ko spoznajo svoje grehe, enako kot nekoč množice na Binkošti: »Kaj naj storimo?« Apostol Peter jim je dal naslednji odgovor: »Spreobrnite se in sleherni izmed vas naj se da krstiti v imenu Jezusa Kristusa v odpuščenje svojih grehov.« (Dej. 2, 38.) Ob neki drugi priliki je rekel grešnikom: »Spokorite se in spreobrnite se torej, da se vam izbrišejo vaši grehi!« (Dej. 3, 19.)

Pravo spokorjenje pomeni iskreno kesati se za storjene grehe in jih zapustiti. Dokler ne uvidimo grešnosti, ne mo-remo zapustiti greha. Prava sprememba v našem življenju bo nastala šele takrat, ko se z vsem srcem odrečemo grehu.

Mnogi slabo razumejo pravi pomen spokorjenja. So žalostni zaradi svojih grehov, še več, navidezno se popravljajo, ker jih je strah pred posledicami greha; vendar to ni spokorjenje, ki ga zahteva Božja beseda. Takšni se pritožujejo, ker trpe zaradi grehov, namesto da bi obžalovali, ker so grešili. Tako je jokal in tarnal Ezav, ko je uvidel, da je za večno izgubil svoje prvenstvo. Balaam je uvidel in priznal svoj greh, ker se je zbal za svoje življenje, ko je videl, da se mu bliža angel s potegnjenim mečem v roki. Vendar pri njem ne vidimo niti sledu resničnega spokorjenja, pravega spreobrnjenja ali gnusa nad grehom. Judež Iškarijot je pri izdaji svojega Učitelja in Gospoda vzkliknil: »Grešil sem, ker sem izdal nedolno kri!« (Mat. 27, 4.) Priznal je svoj greh, katerega se je zavedal pod pritiskom groznega spoznanja prekletstva in strašne sodbe. Pomislil je na posledice svojega greha in to ga je napolnilo z grozo; vendar pri njem ne zasledimo globoke žalosti, niti strtega srca zaradi tega, ker je izdal Božjega nedolžnega Sina in se odrekel Izraelovega Svetnika. Faraon je priznal svoj greh pod Božjim bičem, vendar samo zato, da se izogne nadaljni kazni. Brž ko je kazen prenehala, je znova

[15]

začel kljubovati Bogu. Vsi navedeni možje so tarnali zaradi posledic svojega greha, a ne zaradi greha samega.

Toda ko pride duša pod vpliv Božjega Duha, se začenja prebujati vest, grešnik občuti globino in svetost Božjega zakona, ki je temelj njegove vladavine v nebesih in na zemlji. Tedaj »prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka« (Jan. 1, 9.), razsvetljuje najbolj temne kotičke njegovega srca in prinaša na svetlobo skrita dela teme. Tedaj z razumom in srcem pride do popolnega prepričanja o svojem grehu. Zavedajoč se Božje pravičnosti, grešnika obide strah že ob sami pomisli, da bi moral stopiti grešen in nečist pred tega, ki preiskuje srce. On uvidi Božjo ljubezen, lepoto svetosti, radost, ki jo ustvarja čistost; in tedaj se v njem rodi želja, da se očisti in ponovno stopi v zvezo z Bogom.

Davidova molitev po njegovem padcu jasno kaže, kakšna je prava žalost zaradi storjenega greha. Njegovo spokorjenje je bilo globoko in resnično. On ni olupšaval, niti prikrival svojega greha; v molitvi ni izrazil želje, da se izogne zasluženi obsodbi. David je uvidel nizkost svojega prestopka; gledal je madež na svoji duši in se zgražal nad storjenim grehom. Ni prosil samo odpuščanja greha, marveč tudi za »čisto srce«. Hrepenel je po pravi svetosti, po popolni spravi z Bogom. Z naslednjimi besedami je izrazil hrepenenje svoje duše:

»Blagor mu, ki mu je krivičnost odpuščena, ki mu je greh pokrit.

Blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva krivde in v či-gar duhu ni prevare!

Usmili se me, Bog, po svoji milosrčnosti, po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo pregreho.

Popolnoma me operi moje krivde in mojega greha me očisti!

Zakaj svojo pregreho priznavam in moj greh mi je vedno pred očmi...

Pokropi me s hizopom in bom očiščen, operi me in bolj kot sneg bom bel...

Čisto srce, o Bog, mi ustvari in duha stanovitosti v me-ni obnovi!

Ne zavrzi me izpred svojega obličja in svojega Svetega Duha mi ne odvzemi!...

[16] »Reši me kazni za prelito kri, o Bog, Bog, moj Zveličar; moj jezik naj se raduje tvoje pravičnosti!« (Psalam 32, 1. 2; 51, 1—16.)

Takšnega spokorjenja ne moremo nikdar izvesti s svojo močjo, marveč samo s Kristusom, našim Zveličarjem.

Mnogi se slepe v tem in zato ne sprejmejo takšne moči, kakršno bi jim Kristus hotel dati. So mišljenja, da ne smejo priti h Kristusu, preden se ne spokore in da spokorjenje pripravlja pot popolnemu odpuščenju grehov. Res je spokorjenje predhodnik odpuščenja, ker le skrušeno in strto srce hrepeni po Zveličarju. Toda mar naj grešnik čaka, da se spokori, preden pride k Jezusu? Mar bi naj bila potreba po spokorjenju ovira med grešnikom in Zveličarjem?

Niti na enem mestu v Svetem pismu ne beremo, da se mora grešnik spokoriti, preden sprejme Kristusov poziv: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil!« (Mat. 11, 28.) Moč, ki izhaja iz Kristusa, nas vodi k pravemu spokorjenju. Peter je to razložil Izraelcem z naslednjimi besedami: »Jezusa je Bog povišal na svojo desnico za Vodnika in Zveličarja, da bi podelil Izraelu spreobrnjenje in odpuščenje grehov.« (Dej. 5, 31.) Mi se ne moremo spokoriti brez Kristusovega Duha, ki prebuja našo vest, kot ne morejo brez Kristusa biti odpuščeni naši grehi.

Kristus je vir vseh dobrih spodbud. Edino on lahko vlije v naše srce gnus do greha. Vsaka želja po resnici in čistosti, vsako prepričanje o našem grehu, so dokazi delovanja Svetega Duha na naše srce.

Jezus to izraža z besedami: »In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi!« (Jan. 12, 32.) Kristus se mora razodeti grešniku kot Zveličar, ki je umrl za grehe tega sveta. Ko pogledamo na Božjega Sina, križanega na križu Golgote, se nam začne razodevati skrivnost zveličanja, a Božja dobrota nas vodi k spokorjenju. S svojim trpljenjem in smrtjo je Kristus pokazal brezmejno ljubezen do grešnikov, a ko grešnik opazuje to ljubezen, se njegovo trdo srce omehča, duh potre in preneha vsak odpor.

Res je, da včasih ljudi postane sram zaradi svojih grehov in zapuste katero svojih slabih navad, čeravno se še ne zavedajo, da jih Kristus kliče k sebi. Toda če se začno popravljeni in občutijo v sebi hrepenenje, da bi delali dobro, vedimo, da jih k temu priganja Kristusova moč. Neka nedoumna moč vpliva nanje in budi njihovo vest. Zato postaja njihovo življenje boljše. Ko razen tega Kristus pritegne še njihovo pozornost nase in svoj križ, ko spregledajo, da so ga njihovi grehi pribili na križ, jim začne Bog govoriti po njihovi

vesti. Tedaj jasno vidijo vso pokvarjenost svojega življenja in svojo trdosrčnost. Začenjajo dojemati Kristusovo pravičnost in vzklikajo: »Kaj je greh, ko se zahteva tako velika žrtev za osvoboditev? Mar je potrebna vsa ta ljubezen, vse ponižanje, vsa trpljenja, da se ne izgubimo marveč sprejmemo večno življenje?«

Grešnik se tej ljubezni lahko upre, se lahko brani priti k Jezusu, toda če se ne upira, ga Kristus pritegne k sebi. Ko grešnik spozna načrt zveličanja, bo prišel do podnožja križa in se iskreno spokoril za svoje grehe, ki so povzročili toliko trpljenja Božjemu Sinu?

Božji Duh, ki je gibalo narave, vpliva tudi na človeško srce. V njem prebuja nepopisno hrepenenje za nečim, česar še nima. Tega hrepenenja ne more zadovoljiti niti ena stvar tega sveta. V srcu ljudi deluje Božji Duh in jih priganja, da hrepene za tem, kar je dobro in kar jim edino lahko zagotovi mir in pokoj — Kristusova milost in radost, ki izhajata iz svetosti. Zveličar vidno in nenehno vpliva na ljudi, da bi jih odvrnil od minljivega veselja do greha k nepopisni blaženosti, ki je samo v njem. Vsi, ki so žejni in poskušajo zajeti vodo iz porušenih studencev tega sveta, morajo še danes zaslišati božanski poziv: »Pridi! In kdor je žejen, naj pride; kdor hoče, naj vzame žive vode zastoj!« (Raz. 22, 17.)

Vi, ki iskreno hrepenite po boljših darovih kot vam jih lahko da ta svet, spoznajte v tej želji Božji glas, ki govori vaši duši! Molite, da vam podari spokorjenje in razodene Kristusa v njegovi neskončni ljubezni in popolni čistosti! V Zveličarjevem življenju sta prišli do popolnega izraza načeli božanskega zakona: ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Njegovo življenje se je sestajalo iz ljubezni in nesebične dobrote. Ko pogledamo nanj, nas obdajo božanski žarki. Šele tedaj spregledamo popolno grešnost svojega srca.

Morda se poskušamo preslepiti kot nekoč Nikodem, češ naše življenje je neoporečno in moralno ter se nam torej ni treba ponižati pred Bogom kot navadni grešniki. Toda ko Kristusova svetloba obsije našo dušo, šele spoznamo svojo nečistost, sebičnost svojih pobud, sovraštvo do Boga, kar je značilnost vseh naših dejanj. Takrat [18] bomo šele spregledali, da je naša pravičnost zares kot »umazana obleka« (Iz. 64, 6.), in nas lahko edino Kristusova kri očisti greha in prerodi naše srce po nebeškem Zgledu.

Žarki Božje slave, odsev Kristusove čistosti, ki prodirajo v našo dušo, poudarjajo še bolj nečiste madeže v nas in razodevajo

naše človeške slabosti in napake, naše nesvete želje in hrepenenja, nezvestobo našega srca, nečistost naših ust. Tedaj se jasno razodene nezvestoba grešnika, ki želi Božji zakon razglasiti za neveljavnega. Božji duh premaguje njegovo ošabnost in ga naredi ponižnega. Grešnik čuti gnus do samega sebe, videč neomadeževan Kristusov značaj.

Ko je prerok Daniel videl Božjo slavo, ki je obdajala glasnika, ki mu ga je poslal Bog, je občutil in spoznal vso svojo slabost in nepopolnost. Vpliv tega dogodka, ki ga je občutil, opisuje z besedami: »Tako sem ostal sam, ko sem gledal to veliko videnje (prikazen). A ni mi ostalo moči; moj obraz se je strašno spačil, nisem imel nič moči!« (Dan. 10, 8.) Tako ganjena duša sovraži sebičnost in samoljublje. Pod vplivom Kristove pravičnosti začne hrepeneti po čistosti srca, ki se ujema z Božjimi zakoni in Kristusovo ljubeznijo.

Apostol Pavel piše: »Po pravičnosti v postavi neoporečen!« (Filip. 3, 6.) Bil je bez greha, v kolikor so prihajala v obzir zunanja dela, a ko je dojel duhovno stran zakona, je spoznal, da je grešnik. Po črki zakona, ki ga navadno ljudje sprejmejo kot zunanje življenje, apostol Pavel ni grešil. Toda ko se je poglobil v jedro Božjega zakona in spoznal sebe tako, kot ga je gledal Bog, se je ponižal in priznal svoj greh z besedami: »Jaz sem nekdaj živel brez postave. Ko pa je prišla postava, je greh oživel, jaz pa sem umrl.« (Rimlj. 7, 9. 10.) Ko je spoznal pravi pomen zakona, je uvidel vso strahoto greha in njegova ošabnost je izginila.

Vsi grehi niso enako gnusni v Božjih očeh. On jih razlikuje po velikosti, kot to delajo tudi ljudje. Todo čeravno v očeh ljudi neka mala slabost izgleda še tako neznatna, ni v Božjih očeh niti en greh majhen. Človeška sodba je nepopolna in enostranska; Bog pa vidi in presoja vse stvari po njihovem pravem pomenu. Pi janca preziramo in mu zagotavljamo, da ga bo njegov greh prikrajšal za nebesa, a kolikokrat ostanejo prezrti grehi: ošabnost, samoljublje, grabežljivost in skopost? In ravno ti grehi so po Božji oceni mnogo hujši, ker so v direktnem nasprotju z njegovo usmiljenostjo, s to nesebično ljubeznijo, ki vlada v brezgrešnem veselju. Ta, ki je padel v neki hud greh, občuti svojo sramoto in bedo, občuti, da mu je potrebna Božja milost. Nasprotno pa ošabnost in prevzetnost ne

občutita nobene pomanjkljivosti in zapirata vrata srca Kristusu in njegovim neskončnim blagoslovom.

Ubogi cestinar, ki je molil: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« (Luk. 18, 13.), je imel sebe za izredno grešnega, a za takšnega so ga imeli tudi mnogi drugi. Toda on je spoznal svojo bedo in prišel s svojim bremenom grehov pred Boga, ki ga lahko osvobodi izpod jarma greha. Nasprotno pa je ošabni in izobraženi farizej pokazal s svojo molitvijo, da je njegovo srce nepristopno vplivu Svetega Duha. Bil je tako daleč proč od Boga, da ni občutil, kako nečist je v primerjavi s popolnim sijajem Božje svetlosti. Ni občutil potrebe po ničemer, zato tudi ničesar ni dobil.

Brž ko spoznamo svojo grešnost, ne izgublajmo časa s popravljanjem samega sebe! Koliko jih veruje, da niso dovolj dobri, da bi se smeli približati Kristusu. Mar misliš, da lahko sam postaneš boljši? »Ali more zamorec spremeniti svojo polt, panter svoje maroge? Potem bi tudi vi mogli do-bro delati, ko ste se navadili hudega.« (Jerem. 13, 23.) Samo Bog nam lahko pomaga. Ne smemo pričakovati, da bo naša vera močnejša, prilike ugodnejše, a mi manj hudobni. Ničesar ne moremo sami doseči. Približati se moramo Kristusu takšni, kakršni smo.

Naj se nihče ne slepi z mislimi, da bo Bog v svoji veliki usmiljenosti in ljubezni priznal za vredne blaženosti te, ki so se mu upirali. Samo v luči križa vidimo velikost grešnosti greha. Tisti, ki so prepričani, da sta Božja ljubezen in milost tako veliki, da jih ne more zavreči, naj pogledajo na Golgoto! Za rešitev grešnika ni bilo drugega načina; brez žrtve na križu se ne bi mogli osvoboditi moči greha in ponovno vzpostaviti občestvo s svetimi; ne bi mogli voditi duhovnega življenja. Zato je Kristus sprejel nase grehe grešnikov in trpel zaradi njih. Ljubezen, trpljenje in smrt Božjega Sina nam pričajo o grozoviti velikosti greha; vse to nam razodeva, da se samo tedaj lahko rešimo greha in vodimo boljše življenje, če se izročimo Kristusu.

Ljudje, ki se ne želijo spokoriti, se pogosto opravičujejo s tem, da pokažejo na nekatere kristjane, govoreč: »Tudi sam sem tako dober kot tisti. Ne odrekajo se bolj kot jaz in v življenju niso nič treznejši in uvidevnejši. Prav tako ljubijo veselje in razvedrila tega sveta kot jaz.« Tako opravičujejo svoje grehe z grehi drugih. Toda grehi in slabosti drugih niso nobeno opravičilo. Bog nam ni dal za

zgled grešnega človeka. Za zgled nam je postavil neomadeževanega Božjega Sina, a tisti, ki se sklicujejo na neredno življenje nekaterih kristjanov, bi morali s svojim lastnim življenjem nuditi boljši zgled. Mar njihov greh ni večji, ko tako dobro vedo, kakšen bi moral biti pravi kristjan? Oni vedo, kaj je prav, toda tega vendar ne delajo.

Varujte se dolgega omahovanja! Ne omahujte, da bi se osvobodili svojih grehov, marveč se s Kristusovo pomočjo trudite sprejeti pravo čistost srca! Odlašanje je velika zmota, v katero so padli tisoči in tisoči, a ta zmota jih je pripeljala do izgube večne blaženosti. Ne bom govorila o kratkosti in nezanesljivosti človeškega življenja. Vendar leži ravno v tem ena najstrašnejših nevarnosti, nevarnost, katere dovolj ne dojemamo, a to je obotavljanje za poslušanje glasu Svetega Duha. Med tem časom pa še dalje živimo v grehu. Toda rudi najmanjši greh nas lahko pripelje v nevarnost, da izgubimo večno blaženost. To, kar ne premagamo mi, bo premagalo nas in nas bo pripeljalo do pogubljenja.

Adam in Eva sta si prizadevala utišati glas vesti s tem, da sta mislila, saj je nemogoče, da bi ta malenkost, namreč zaužiti sadež, lahko povzročila in imela tako strašne posledice, kot je to poudaril Bog. Vendar je ravno ta mala stvar pomenila prestopanje nespremenljivega in svetega Božjega zakona, kar je človeka ločilo od Boga in odprlo vrata smrti in nepopisni bedi za naš svet. Tisočletja se že stalno dvigajo bolni vzkliki z zemlje k nebu. Vse stvarstvo vzdihuje in trpi v stiskah, katerim je vzrok neposlušnost prvih ljudi. Celo sama nebesa so morala občutiti posledice tega strašnega upora proti Zveličarju. Golgota stoji kot spomenik velike žrtve, s katero je morala biti spravljena kršitev Božjega zakona. Ne imejmo nikoli greh za neznatno stvar!

Vsako prestopanje zakona, vsako zanemarjanje ali odbi-janje Božje milosti, pada s svojimi posledicami na nas. Od takšnih grehov postaja naše srce zakrknjeno, naš razum top in mi postajamo vse bolj nesposobni slediti ljubeznivemu po-zivu Svetega Duha.

Mnogi skušajo umiriti prebujeno vest z mislijo, da lahko svoje življenje spremenijo ob vsakem času. Mislijo, da jih bo Duh milosti še dalje pozival in zato ne sprejmejo resno nje-govega klica. Prezi-rajajo Duha milosti in s svojim vplivom stoje na Satanovi strani, a kljub temu verujejo, da bodo v enem samem trenutku uspeli preo-braziti svoje življenje. Vendar se to ne da storiti tako zlahka. Izkustva

in vzgoja v vsem življenju so tako oblikovala njihov značaj, da si potem samo redki med njimi zažele biti podobni Kristusu.

Ena sama slaba poteza značaja, grešna želja, ki smo jo zavestno čislali, utegne sčasoma popolnoma oslabeti vpliv evangelija. Vsako grešno zadovoljenje krepi zoprnost duše do Boga. Človek, ki kaže najbolj uporno nevero, strašno rav-nodušnost do božanske resnice, bo požel samo to, kar je sam posejal. Temu, ki se šali in igra z grehom, naj služi za spoznanje ta najresnejši opomin Svetega pisma: »Z vezmi svojega greha bo zvezan!« (Preg. 5, 22.)

Kristus nas je vedno pripravljen osvoboditi greha, vendar nas ne sili k temu. Če nenehno grešimo in s tem svojo voljo podrejamo grehu, če se ne želimo osvoboditi in sprejeti Božjo milost — kaj on še lahko stori za nas? Potem smo sami krivi za svoje pogubljenje, ker smo stalno odbijali Božjo ljubezen. »Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitve!« (2. Kor. 6, 2.) »Če danes slišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!« (Hebr. 3, 7. 8.)

»Človek namreč gleda na to, kar je pred očmi, Gospod pa gleda na srce!« (1. Sam. 16, 7.) — na človeško srce, v ka-terem je istočasno radost in žalost, na varljivo in nestalno srce, ki skriva v sebi toliko nečistega in dvoličnega. Bog pozna spodbude, namere in načrte srca. Pridite k njemu s svojim omadeževanim, nečistim srcem! Odprite vse kote svojega srca njemu, ki vse vidi, in vzkliknite: »Preišči me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me, spoznaj moje misli! In glej, da po slabi poti ne hodim!« (Psalam 139, 23. 24.)

Mnogi sprejmejo vero razuma ali samo zunanjo obliko pobožnosti, medtem pa svoje srce niso očistili greha. Naša molitev bi se morala glasiti: »Čisto srce, o Bog, mi ustvari in duha stanovitosti v meni obnovi!« (Psalm 51, 10.) Bodite iskreni do samega sebe. Bodite resni in stanovitni prav tako, kot da bi od tega bilo odvisno vaše pozemsko življenje. To je vprašanje, ki ga morate rešiti med Bogom in vašo dušo, ker odloča o večnosti. Varljivo upanje ima za posledico večno smrt.

[22] Proučavajte Sveto pismo z molitvijo! Po njem boste v Božjem zakonu in Kristusovem življenju videli velika načela svetosti, brez katerih »nihče ne bo videl Gospoda.« (Hebr. 12, 14.) Ono vam bo razkrilo vaše grehe, toda pokazalo vam bo tudi pot zveličanja. Poslušajte njegove besede, ker vam po njem govori Božji glas.

Ne obupajte, ko vidite velikost svojih grehov, svoje pra-vo stanje. Kristus je prišel na ta svet, da reši grešnike. Mi ne bomo spravili Boga s seboj, marveč — o, neizmerna ljubezen — »Bog je hotel svet s seboj spraviti v Kristusu.« (2. Kor. 5, 19.) On deluje s svojo nežno ljubeznijo na srce svojih sinov in hčera, ki so zašli. Pozemski starši nimajo toliko potrpežljivosti za slabosti in prestopke svojih otrok, kolikor ima Bog do teh, katere želi rešiti. Nihče ne bi mogel bolj prisrčno prositi za prestopnike kot on. Vse njegove obljube in opomini so prežeti z nepopisno ljubeznijo.

Ko pride Satan, da bi vam govoril, kako veliki grešniki ste, poglejte na svojega Zveličarja in govorite o njegovih zaslugah, ker boste edino v njem našli pomoč. Priznajte svoje grehe in recite sovražniku: »Da je Jezus Kristus prišel na svet reševat grešnike!« (1. Tim. 1, 15.) in da ste lahko rešeni po tej nepopisni ljubezni! Jezus je pripovedoval Simonu priliko o dveh dolžnikih. Eden je svojemu gospodarju dolgoval majhen, a drugi velik znesek. Toda gospodar je obema oprostil dolg. Nato je Kristus vprašal Simona, kateri od obeh dolžnikov je bolj ljubil svojega gospodarja? Simon je odgovoril: »Menim, da tisti, kateremu je več odpustil.« (Luk. 7, 43.) Mi vsi smo hudo grešili, toda Kristus je umrl, da bi dobili odpuščenje grehov. Njegova žrtev zadostuje, da nas spravi z Očetom. Tisti, katerim je bilo največ odpuščeno, ga bodo najbolj ljubili, bodo najbližji njegovemu prestolu in ga slavili za žrtev. Čim bolj razumemo Božjo ljubezen, tem lažje bomo razumeli slabost greha. Če gledamo na Zveličarjevo roko, ki nam je ponujena, in če le nekoliko dojemamo pomen žrtve, ki jo je Kristus daroval za nas, bo naše srce napolnjeno z ljubeznijo in hvaležnostjo, a tudi s spokorjenjem.

Poglavje 4—Priznavanje Greha

»Kdor prikriva svoje pregrehe, nima sreče, kdor pa se jih obtoži in jih opusti, doseže usmiljenje.« (Preg. 28, 13.)

Pogoji, pod katerimi dobimo odpuščenje od Boga, so enostavni, pravični in razumni. Bog ne zahteva od nas, da bi za naše grehe trpeli in da bi bili zato odpuščeni. Niso potrebna dolga in težavna romanja, a tudi ne mučne pokore, da bi dosegli naklonjenost Stvarnika nebes in zemlje in tako bili osvobojeni svojih grehov. Vsakdo, ki prizna in zapusti svoj greh, bo pomiloščen.

Apostol piše: »Priznavajte torej drug drugemu grehe in molite drug za drugega, da ozdravite!« (Jak. 5, 16.) Priznajte Bogu svoje grehe, ker vam jih edino on lahko odpusti, a vaše prestopke drug drugemu. Če si svojemu prijatelju ali sosedu storil kakšno nevšečnost, ga morda užalil, potem mu moraš priznati svojo krivico. Njegova dolžnost pa je, da ti od srca odpusti. Potem prosi odpuščanja od Boga, ker oseba, ki si jo užalil, Božja last, s čimer si se pregrešil tudi zoper njega, ki je njegov Stvarnik in Odrešenik. Tak primer bo prinesen pred edinega, pravičnega Posrednika, našega Velikega duhovnika, ki je bil »enako skušan v vsem, razen v grehu!« (Hebr. 4, 15.) On je usmiljen do naših slabosti in nas lahko reši vsake krivice.

Tisti, ki še niso ponižali svojega srca pred Bogom s tem, da bi priznali svoje grehe, niso izpolnili niti prvega pogoja za sprejem. Če se še nismo iskreno spokorili in v globoki ponižnosti s skrušenim in strtim srcem priznali svoje grehe ter jih z gnusom zapustili, se še nikoli nismo resno potrudili dobiti odpuščanja za svoje grehe. Samo tedaj bomo spravljeni z Bogom, če za to iskreno prosimo. Edini razlog, da še nismo dobili odpuščanja grehov, je ta, da še nismo ponižali svojega srca, niti izpolnili pogojev Besede resnice. Sveto pismo nas v zadostni meri usmerja k temu predmetu. Priznavanje grehov, javno ali tajno, mora biti brez prisiljevanja, torej svobodno, prostovoljno. Vendar tega ne smemo pričakovati od teh, ki se še ne zavedajo grozot greha. Naše priznanje bo dospelo do prestola milosti, če je prišlo iz naše notranjosti. David pravi: »Blizu je

Gospod njim, ki so potrtega srca, in v duhu skrušenim pomaga!« (Psalm 34, 18.)

Pravilno priznanje ima vedno svojstveno označbo in zajema vedno določene grehe. Obstajajo grehi s takšno naravo, katere lahko priznamo samo Bogu, a tudi takšni, ki jih moramo priznati svojim bližnjim, ker so zaradi pomanjkanja naše ljubezni morali trpeti krivico. Dalje obstajajo grehi, ki so splošnega značaja. Te je treba javno priznati. A vsa priznanja morajo biti določena in jasna, da celo imenujemo grehe, ki smo jih storili.

V Samuelovem času so Izraelci odpadli od Boga. Zato so morali prenašati posledice svojih grehov. Izgubili so vero v Boga, poznavanje njegove moči in modrosti, s katero urejuje usodo ljudstev, in zaupanje v njegovo krepost, s katero šči-ti in vodi svoje delo. Odvrnili so se od velikega Vladarja veselja in hrepeneli za načinom vladavine sosednih narodov. Preden so zopet dobili izgubljeni mir, so iskreno in jasno priznali svoje grehe: »Kajti vsem svojim grehom smo dodali še krivico, da smo si prosili kralja!« (1. Sam. 12, 19.) Ravno ta greh je bil tisti, ki so ga morali priznati. Ta nehvaležnost je težila njihova srca in jih odtujila Bogu.

Bog ne sprejme priznanje grehov, ki ni spremljano s pravim spokorjenjem in reformo. Vse naše življenje se mora spremeniti in odvreči moramo vse, kar Bogu ne ugaja. To je posledica pravega spokorjenja zaradi storjenih grehov. Naše dolžnosti so nam predočene jasno in razločno z naslednjimi besedami: »Umijte se, očistite se, odpravite svoja hudobna dejanja izpred mojih oči, nehajte zlobno delati! Učite se dobro delati, skrbite za pravico, pomagajte zatiranemu, pravičico prisojajte siroti, branite pravdo vdove!« (Iz. 1, 16. 17.) Če pa hudobni »da nazaj zastavo, povrne oropano, se ravna po zakonih življenja, tako da ne stori več hudobije: ostane gotovo pri življenju, ne umre.« (Ezek. 33, 15.) Apostol Pavel pravi o spokorjenju: »Zakaj glejte, prav to, da ste se po volji Božji užalostili, koliko vnemo vam je zbudilo, pa tudi opravičevanje, nevoljo, strah, hrepenenje, gorečnost in kaznovanje. V vsem ste se skazali, da ste nedolžni v tej stvari« (2. Kor. 7, 11.)

Toda če je greh ubil moralno zavest, se grešnik več ne zaveda svojih napak, niti ne vidi velikost svojih grehov. Če se popolnoma ne podredi vplivu Svetega Duha, bo ostal delno slep do storjenih grehov. Tedaj njegovo priznanje ni iskreno, niti resno. Za vsak greh

[25]

bo našel opravičilo z razlago, da tega ne bi storil, če bi ga ne prisilile prilike.

Ko sta Adam in Eva okusila sad s prepovedanega drevesa, ju je prevzel strah in sramežljivost. Njuna prva misel je bila, kako opravičiti svoj greh, da se izogneta kazni, ki jima je pretila. Ko ju je Bog poklical na odgovor, je Adam skušal del krivice zvaliti na Boga, a drugi del na svojo ženo: »Zena, ki si mi jo dal za družico, la mi je dala od drevesa in sem jedel,« A Eva je valila krivdo na kačo, rekoč: »Kača me je zapeljala in sem jedla!« (1. Mojz. 3, 12. 13.) S tem sta hotela reči Bogu: Zakaj si ustvaril kačo? Zakaj si jo pustil v raj? S tem sta hotela narediti Boga odgovornega za storjeni greh. Vsako samoopravičevanje izhaja od očeta laži in se javlja pri vseh Adamovih sinovih in hčerah. Takšna priznanja niso posledica vpliva Svetega Duha in zaradi tega niso Bogu ugodna. Pravo spokorjenje uči človeka, da sam nosi svoj greh in ga prizna brez laži in dvoličnosti. Kot ubogi cestnar, ki si ni upal pogledati proti nebu, bo vzkliknil tudi sam: »Bog, milostljiv mi bodi grešniku!« Vsi, ki tako priznajo svoj greh, bodo opravičeni in sprejeli odpuščanje grehov, ker Kristus s svojo krvjo prosi Boga za vsako dušo, ki se kesa.

Primeri pravega spokorjenja in ponižnosti, ki jih najdemo v Božji besedi, nas opozarjajo na priznanje, v katerem ni opravičenja za greh, niti poskusa oblažitve krivde. Pavel se ne skuša skriti, niti olepšati ali morda zmanjšati svoje grehe, marveč jih podaja povsem jasno: »Kar sem tudi storil v Jeruzalemu. Ko sem dobil oblast od velikih duhovnikov, sem veliko svetih zaprl v ječe; in ko so jih morili, sem soglašal. Po vseh shodnicah sem jih s pogostimi kaznimi silil k sramotanju in čez mero sem divjal zoper nje ter jih preganjal celo po tujih mestih.« (Dej. 26, 10. 11) Ne brani se povedati: »Da je Kristus Jezus prišel na svet reševat grešnike, med katerimi sem jaz prvi!« (1. Tim. 1, 15.)

Skromno in strto srce, napolnjeno s pravim spokorjenjem, zna ceniti Božjo ljubezen in velikost žrtve na Golgoti. Kakor sin priznava svojo krivdo ljubljenu očetu, tako tudi duša, ki se iskreno kesa, priznava Bogu svoje grehe: »Ako svoje grehe priznamo, je zvest in pravičen, da nam naše grehe odpusti in nas očisti vse krivičnosti.« (1. Jan. 1, 9.)

Bog je obljubil: »Če me boste iskali, me boste našli. Da, iščite me z vsem svojim srcem, in dal se vam bom najti, go-vori Gospod.« (Jerem. 29, 13. 14.)

Moramo se izročiti Bogu z vsem srcem, da bi nastopila sprememba, ki bo povzročila, da postanemo Bogu podobni. Z našo grešno naravo smo se popolnoma odtujili od Boga. Sveti Duh točno opisuje naše stanje s temi besedami: »Tudi vas, ki ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov.« (Ef. 2, 1.) »Vsa bolna je glava, vse hiravo je srce; od podplatov do glave ni nič zdravega na njem.« (Iz. 1, 5. 6.) Satan nas drži v svoji mreži, ker nas »ima ujete, da delamo po njegovi volji!« (2. Tim. 2, 26.) Bog nas želi osvoboditi iz te mreže. Odpustil nam bo grehe, a ker to zahteva popolno spremembo našega bitja, se moramo popolnoma njemu izročiti.

Boj s samim seboj je največji boj, ki se je sploh kdaj vodil. Odreči se samemu sebi, podrediti Božji volji vse svoje bitje zahteva težke napore; človek se mora ponižati pred Bogom, da bi se na novo rodil v svetosti.

Božje kraljestvo ni osnovano na slepi pokorščini, n? nerazumnem prisiljevanju, čeravno si Satan na vso moč pri zadeva, da nas prepriča o tem. Ne! Ono je osnovano na razumu in vesti. Stvarnikov poziv svojemu stvarstvu se glasi: »Pri-dite, pravdajmo se, govori Gospod!« (Iz. 1, 18.) On nikogar ne sili. Od nas ne sprejema izkazane časti, katero ne izkažemo prostovoljno. Prisiljena podrejenost bi bila ovira za razvoj razuma in volje, ker bi iz ljudi naredila stroje. Vendar to ni Stvarnikov namen. On želi, da človek doseže čim večjo popolnost. Pred nas je dal največje blogoslove, katere je moč doseči samo z njegovo milostjo. Poziva nas, naj mu izročimo svoj »jaz«, da bi lahko dokončal svoje delo v nas. Torej je od nas odvisno, bomo li izbrali suženjstvo grehu ali čudovito svobodo Božjih otrok.

V svoji izročitvi Bogu se moramo odreči vsemu temu, kar nas utegne ločiti od Boga. Zato Zveličar pravi: »Tako torej nobeden

izmed vas, kateri se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec!« (Luk. 14, 33.) Zapustiti moramo vse, kar bi lahko ločilo naše srce od Boga. Bogastvo je za mnoge ljudi malik. Ljubezen do denarja, želja po bogastvu sta zlati verigi, s katerima jih Satan vklene. Drugi se zopet trudijo za to, da uživajo spoštovanje in posvetno čast. Za nekatere je življenjski cilj osebna spokojnost in biti osvobojen pred vsako odgovornostjo. Toda ti suženjski okovi morajo biti strti. Ne moremo namreč pripadati polovico Bogu, a polovico svetu. Božji otroci smo lahko samo takrat, če pripadamo Bogu. Mnogi ljudje trdijo, da služijo Bogu, a si vendar prizadevajo z lastno močjo izpolnjevati Božje zapovedi in iz sebe oblikovati popolno in sveto bitje. Njihova srca še niso ganjena z globoko Kristusovo ljubeznijo; vendar skušajo izpolniti dolžnosti, ki jim jih Bog nalaga, da bi si pridobili nebesa. Takšna vera je brez vsake vrednosti. Toda, če je Kristus že prišel v naše srce, ga bo napolnil z ljubeznijo, veseljem, da smo z njim v zvezi in bo potem nemogoče, da bi se ločili od njega. Ko gledamo nanj, borno pozabili nase. Kristusova ljubezen bo postala vir našega življenja in dela. Če smo v svojem srcu občutili vsaj nekaj od iskrene ljubezni Vzdrževalca vsega, ne bomo vprašali po tistem, kar bi bilo najmanj zahtevno, da bi izpolnili Božje zapovedi; tudi se ne bomo zadovoljili z najnižjo stopnjo pobožnosti, marveč bomo hrepeneli, da bi bili v popolni skladnosti z voljo našega Zveličarja. Pripravljeni bomo tudi vse žrtvovati in pokazati živo zanimanje, ki bo v skladnosti z obljubljeno slavo. Priznavanje Kristusa brez globlje ljubezni do njega je samo prazno govorjenje, gola formalnost, težak suženjski jarem.

[28] Mar mislimo, da je prevelika žrtev, darovati vse za Go-spoda? Vsakdo se naj vpraša: Kaj je Kristus dal zame? Božji Sin je dal vse za našo odrešitev: svojo ljubezen, svoje trpljenje, svoje življenje. Ali je mogoče, da mi kot nevredni predmeti te velike ljubezni od njega oddaljujemo svoje srce? V vsakem trenutku svojega življenja smo uživali blagoslov njegove milosti; ravno zaradi tega ne moremo popolnoma razumeti globoko nevednost in nepopisno bedo, katere nas je rešil.

Ali se lahko ozremo nanj, katerega so križala naša hudobna dela in potem prezreti tolikšno ljubezen in takšno žrtev? Se li spominjamo ponižanj, ki jih je prenašal Gospod slave; mar potem še

lahko godrnjamo, ker lahko samo z borbo in samoodpovedjo dobimo večno življenje?

Ponosno srce se sprašuje: Zakaj se moram ponižati in spokoriti, še preden me bo Bog sprejel? Prosim vas, pogledajte na Kristusa! On je bil brez greha, in ne le to, on je bil Kralj nebes, toda iz ljubezni do grešnega človeštva je prišel na ta svet, da nas reši smrti. »Zato, ker je svoje življenje dal v smrt in bil prištet med hudodelce, medtem ko je nosil grehe mnogih in prosil za hudodelce.« (Iz. 53, 12.)

Kaj žrtvujemo mi, četudi bi vse dali? Z grehom omade-ževano srce, ki ga mora Jezus očistiti s svojo krvjo in rešiti s svojo neprecenljivo ljubeznijo! In vendar se ljudje obotavljajo darovati to žrtev! Sramujem se, da slišim in sramujem se, da pišem kaj takega!

Bog ne zahteva, da žrtvujemo nekaj, kar nam je v dobro. Vse karkoli on dela, dela v prid svojih otrok. O, ko bi vsi tisti, ki še niso izbrali Kristusa, mogli uvideti, da jim on lahko da boljše in številnejše dobrine, kot si jih sami iščejo. Človek dela samemu sebi največjo krivico, ko misli in postopa v nasprotju z Božjo voljo. Pravega veselja ni moč najti na prepovedanih poteh, prepovedanih od tega, ki ve, kaj je za nas dobro, in ki svojim želi le to, kar je zanje najboljše. Pot grešnika je pot bede in večne smrti.

V veliki zmoti smo, če mislimo, da je Bogu prijetno, ka-dar njegovi otroci trpe. Vsa nebesa se zanimajo za srečo ljudi. Naš nebeski Oče ne želi svojemu stvarstvu prikrajšati pozemske radosti. Njegove zapovedi nam narekujejo, da pre-magujemo samo tiste želje, ki nam lahko prineso bedo in razočaranja, nas spravijo v nesrečo že v tem življenju in zapto vrata nebes in sreče. Zveličar sveta sprejema Hudi ta-ke, kakršni so, z vsemi njihovimi potrebami, pomanjklji-vostmi in slabostmi. On nas želi ne le očistiti s svojo krvjo in rešiti greha, marveč tudi zadovoljiti vroče želje vseh teh, ki vzamejo nase njegov jarem in njegovo breme. Dal bo pokoj in mir vsem, ki ga iščejo zaradi kruha življenja. On zahteva, da izvršujemo tiste dolžnosti, ki bodo naše pozemske korake usmerile k nebeškim blaženostim, katere pa neposlušni ne bo-do nikoli dosegli. Pravo srečno življenje je v tem, da v nas prebiva Jezus, upanje slave.

Veliko jih je, ki sprašujejo: Le kako se lahko popolnoma izročim Bogu? Vi želite, vendar tega ne morete s svojo močjo uresničiti, ker ste brez moči in slabi, prežeti z dvomom in navadami grešnega življenja. Vse vaše obljube in odločitve so sezidane na pesku. Ne

morete obrzdati svojih misli, strasti in želja. Neizpolnjene obljube in neizvršene zaobljube so omajale vaše zaupanje v osebno iskrenost; izgubili ste pogum in mislite, da vas Bog ne more sprejeti. In vendar ni potrebno obupavati. Najprej morate spoznati pravo moč volje. Ona je glavna moč človekove osebnosti; je ta, ki odloča in izbira. Vse je odvisno od volje. Bog je dal človeku sposobnost in možnost, da sam izbira; od nas je torej odvisno, če bomo to izkoristili tako kot je potrebno. Res je, da ne moremo spremeniti svojega srca, tudi ne moremo z lastno močjo ljubiti Boga; toda od naše svobodne volje je odvisno, če mu bomo služili. Lahko mu izročimo svojo voljo, ker bo on le tedaj lahko storil, da bo naše hotenje in delo po njegovi volji. Tedaj se bo vse naše bitje podredilo Kristusovemu Duhu; vsa naša ljubezen bo usmerjena k Božjemu Sinu in živeli bomo v popolni skladnosti z njim.

Če samo hrepenimo po dobroti in svetosti, upamo in ča-kamo, da postanemo kristjani, a se še nikdar nismo odločili Bogu izročiti svoje volje, nismo storili še ničesar in se bomo za večno pogubili.

Če svojo voljo vadimo, potem bo v našem življenju nastala popolna sprememba. Če svojo voljo popolnoma izročimo Kristus, se bomo združili z močjo, ki presega vsako moč in krepost. Dobili bomo moč od zgoraj, da bi ostali vztrajni, vsak dan se bomo znova izročali Bogu in lahko vodili novo življenje, življenje vere.

Poglavje 6—Vera In Sprejem

[30]

Ko se pod vplivom Svetega Duha prebudi naša vest, do-jemamo gnusobo greha, njegovo težo, krivdo in bedo ter se začnemo nad njim zgražati. Tudi spoznamo, da nas je greh ločil od Boga in da smo postali sužnji hudemu. Čim bolj si prizadevamo, da se osvobodimo, tem bolj občutimo svojo sla-bost. Naše hotenje in naše srce je nečisto. Življenje nam je prežeto s sebičnostjo in grehom, pa hrepenimo za odpušča-njem, čistostjo in svobodo. Kaj lahko storimo, da bi dosegli popolnost in skladnost z Bogom?

Potreben nam je mir — odpuščanje greha, božanski mir in ljubezen v srcu. Tega ne moremo dobiti ne z denarjem, ne z razumom in ne z modrostjo, vendar nam to ponuja Bog kot svoboden dar milosti, »brez denarja in brez plačila.« (Iz. 55,1.) Ti darovi bodo naši, samo če želimo iztegniti roko in jih vzeti. Gospod pravi: »Če so vaši grehi rdeči kot škrlat, bodo beli kakor sneg; če so rdeči kot bager, bodo beli kakor volna!« (Iz. 1, 18.) »Dam vam novo srce, novega duha vam vlijem v vašo notranjost.« (Ezek. 36, 26.)

Mi smo priznali svoje grehe, jih zapustili in se odločili izročiti Bogu. Pojdimo torej sedaj k njemu in ga prosimo, da nas očisti grehov in nam da novo srce. Bodite prepričani, da bo to storil, kar nam je obljubil. V času bivanja na zemlji je Zveličar učil, da postanejo darovi, ki nam jih je obljubil, naša last, če jih z vero sprejmemo. Jezus je ozdravil boleznj vsakogar, ki je veroval v njegovo nadnaravno moč. Takšnim je pomagal v vidnih stvareh, s čimer jim je vlival zaupanje v to, kar se ne vidi, naučil jih je verovati v Božjo moč odpuščanja grehov. To se je jasno pokazalo pri ozdravljenju mrtvoudnega: »'Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast na zem- lji odpuščati grehe' — reče tedaj mrtvoudnemu — vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom! '« (Mat. 9, 6.) O Kristusovih čudežih govori evangelist Janez tako: »Ti (čudeži) pa so zapisani, da bi vi verovali, da je Jezus — Kristus, Sin Božji, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.« (Jan. 20, 31.)

[31]

Iz enostavnih poročil Svetega pisma o tem, kako je Jezus ozdravil bolne, se lahko naučimo verovati v Zveličarja, če želimo dobiti odpuščanje grehov. Proučimo poročilo o ozdravljenju mrtvoudnega v Betsaidi. Pred seboj imamo si-romašnega človeka, ki je brez moči. Že 38 let je bolan in ne more uporabljati svojih udov. Vendar mu pravi Jezus: »Vsta-ni, vzemi svojo posteljo in pojdi!« Bolnik bi bil na to lahko rekel »Gospod, če hočeš, me ozdravi in poslušal te bom.« Vendar ni ničesar rekel, marveč je enostavno zaupal v Kristusove besede, veroval je, da je zdrav, in se takoj dvignil s svoje postelje. Želel je hoditi in shodil je. To je storil na Krislusov ukaz in Bog mu je dal moči, da je popolnoma ozdravel.

Kot grešniki smo tudi mi v podobnem položaju. Ne moremo se očistiti prejšnjih grehov, niti obnoviti ali posvetiti svojega srca. Toda Bog nam obljublja, da bo to storil po Kristusu. V to obljubo moramo verovati. Priznati moramo svoje grehe, se izročiti Bogu in mu služiti. Kakor hitro to storimo, bo on izpolnil svojo obljubo. Če verujemo njegovi obljubi, da nas bo očistil grehov in jih nam oprostil, bo Bog uresničil naše verovanje. Tudi nas bo ozdravil naših grehov in boleznih kot mrtvoudnega. Vse je torej odvisno od naše vere.

Ne čakaj, da boš občutil da si zdrav, marveč reci: »Verujem, da je to resnica, vendar ne zato, ker to občutim, temveč zato, ker je Bog obljubil.«

Jezus pravi: »Kar koli v molitvi prosite, verujte, da boste prejeli, in vse se vam bo zgodilo!« (Marko 11, 24.) Toda ta obljuba je dana pod pogojem, da molimo po Božji volji. A Božja volja je, da nas očisti greha, napravi za svoje otroke in nas usposobi za sveto življenje. Zato moramo moliti in čvrsto verovati, da bomo sprejeli. Dalje se moramo Bogu zahvaliti, ker smo sprejeli to, za kar smo prosili. Naša prednost je, da stopimo pred Kristusa in stojimo pred zakonom čisti od greha, brez sramote in slabe vesti. »Zatorej ni zdaj nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.« (Rimlj. 1.)

[32] »Ker veste, da niste z minljivimi rečmi, s srebrom ali zlatom, odkupljeni iz svojega praznega življenja... marveč z dragoceno krvjo Kristusa kot nedolžnega in brezmadežnega Jagnjeta.« (1. Petr. 1, 18. 19.) Ko verujemo v Boga, se v našem srcu začne novo življenje po Svetem Duhu. Mi smo kot otrok, rojen v Božji družini, katerega on ljubi enako kot svojega Sina.

Če ste se izročili Kristusu, ne vračajte se nazaj, od njega ne odstopajte, marveč pričajte vsak dan: »Pripadam Kristusu, ker sem se mu popolnoma izročil!« Molite, da vam da svojega Duha in vas obdrži v svoji milosti. Ker ste s popolno predanostjo in vero v Boga postali njegovi otroci, tudi živite v njem. Apostol pravi: »Kakor ste torej Gospoda Kristusa Jezusa sprejeli, tako v njem živite!« (Kol. 2, 6.)

Nekateri so mišljenja, da ne morejo prej prositi za bla-goslove, če ne gredo prej skozi preizkušnje in tako Gospodu dokažejo, da so se spremenili. Tega Bog ne zahteva. Lahko namreč takoj pridejo k njemu. V njihovi slabosti jim je potrebna Božja milost in njegov Duh, ker se sicer ne bi mogli upreti grehu. H Kristusu moramo priti takšni, kakšni smo, grešni, slabotni in odvisni. Pred njega lahko stopimo z vsemi svojimi slabostmi in grehi ter mu pademo spokorniško pred noge. Tedaj nas bo objel s svojo ljubeznijo, nam obvezal rane in nas očistil sleherne nečistosti.

Tisoči so v zmoti, ker ne verujejo, da jim bo Bog osebno odpustil grehe. Ne verujejo v Božjo besedo. Ta, ki je izpolnil postavljene pogoje, bo znal tudi ceniti spoznanje, da mu je odpuščen vsak greh. Ne dvomi v to, da je Bog pri teh obljubah mislil tudi nate! One veljajo za vsakega prestopnika, ki se iskreno kesa. Moč in milost sprejemamo po Kristusu. Bog ju daje po svojih angelih vsaki verni duši. Nihče namreč ni tako grešen, da pri Jezusu, ki je umrl za nas vse, ne bi mogel najti moči, čistosti in pravičnosti. Kristus želi z vsakega sleči z grehi umazano obleko in ga obleči v belo obleko pravičnosti. Ne želi, da bi grešnik umrl, ampak, da živi.

Bog ne postopa z nami tako, kot mi smrtni ljudje posto-pamo drug z drugim. Njegove misli so misli usmiljenosti, ljubezni in iskrenega sožalja. On pravi: »Naj zapusti brezbožnež svojo pot in hudobnež svoje misli. Naj se vrne h Gospodu, in se ga bo usmilil, in k našemu Bogu, ker obilno odpušča.« (Iz. 55, 7.) »Pometem tvoje prestopke kakor oblak in tvoje grehe kakor meglice. Vrni se k meni, ker te odku-pim!« (Iz. 44, 22.)

»Kajti ni mi pogodu smrt tega, ki naj umre, govori vse mogočni Gospod. Spreobrnite se torej, da boste živeli!« (Ezek. 18, 32.) Satan je vedno pripravljen, da nas prikrajša prekrasnih Božjih obljub. Hotel bi nam vzeti zadnjo iskrico upanja, zadnji svetlobni žarek, če bi to le dovolili. Ne poslušaj ga, marveč mu reci: Jezus je umrl

zato, da bi jaz živel! Njegova ljubezen do mene ne bo dovolila, da propadem. Moj nebeški Oče je usmiljen. Čeravno sem zlorabljal njegovo ljubezen in prezrl njegov blagoslov, bom vendarle šel k svojemu Očetu in mu rekel: »Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj: nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin, sprejmi me kot katerega svojih najemnikov.« (Luk. 15, 18. 19.) A naslednje besede nam kažejo, kako je oče sprejel svojega izgubljenega sina: »Ko pa je bil še daleč, ga je zagledal njegov oče in milo se mu je storilo; in pritekkel je, ga objel in poljubil.« (Luk. 15, 20.)

Toda tudi ta zelo ganljiva prispodoba nam ne more niti približno opisati nepopisne usmiljenosti nebeškega Očeta. Gospod pravi o svoji ljubezni, ki jo ima do nas: »Z večno ljubeznijo te ljubim; zato sem ti tako dolgo ohranil svojo milost.« (Jerem. 31, 3.) Oče vzdihuje za grešnikom, ko je ta še daleč od njegove hiše in v tujini razsipava svoje imetje. Vsaka želja, ki nas priganja, naj se obrnemo k Bogu, je glas Svetega Duha, ki opominja in prosi izgubljenega sina, naj se vrne k Očetu. To je glas, ki ga želi približati Očetovemu srcu, ki je polno ljubezni tudi zanj.

Ali lahko dvomimo v to spričo tolikih dragocenih obljub iz Svetega pisma? Mar lahko pomislimo, da bo Bog odrinil siromašne, grešne ljudi, ki se spokorniško vržejo pred njegove noge z željo, da se vrnejo k njemu in zapuste svoje grehe? Odvrzimo takšne misli! Ničesar za nas ni bolj škodljivo kot takšna misel o našem nebeškem Očetu. On sovraži greh, a ljubi grešnika, in je sam sebe dal v Kristusu, da bi bili vsi rešeni, ki to želijo in uživali polno blaženosti v kraljestvu svetlobe. Bi li lahko bolj prepričljivo in iz srca izrazil svojo ljubezen do nas, kot je to storil z besedami: »Ali pozabi žena na svojega dojenčka, da bi se ne usmilila sina svojega telesa? In ko bi ga tudi ona pozabila: jaz te ne pozabim!« (Iz. 49, 15.)

[34] O ti, ki dvomiš, ti, ki obupuješ, poglej nanj! Jezus živi; on je tvoj posrednik. Zahvali se Bogu za podaritev njegovega Sina in ga prosi, da njegova smrt zate ne bi bila zaman. Danes te kliče in ti govori njegov Sveti Duh. Izroči popolnoma Kristusu svoje srce in on te bo blagoslovil!

Pri branju Božjih obljub občutimo izžarevanje ljubezni in usmiljenosti. Očetovo srce hrepeni v svoji nepopisni ljubezni in brezmejnem sožalju po sprejemu grešnika. »Zakaj v tem imamo

---

odrešenje po njegovi krvi, odpuščenje grehov, po bogastvu njegove milosti.« (Efež. 1, 7.) Samo čvrsto veruj, da ti bo Bog pomagal in v tebi oblikoval svoje obličje! Če se približaš Bogu, mu priznaš svoje grehe in se spokoriš, se ti bo tudi on približal v svoji božanski usmiljenosti in ti odpustil.

[35]

Poglavje 7—Dokaz, Da Smo Kristusovi Sledilci

»Ako je torej kdo v Kristusu, je nova stvar. Staro je prešlo, glejte, nastalo je novo!« (2. Kor. 5, 17.)

Človeku ni moč točno navesti čas ali kraj svojega spreobrnjenja, niti določiti vse prilike, ki so ga privedle do spreobrnjenja; vendar to še ni dokaz, da ta človek ni spreobrnjen. Jezus je rekel Nikodemu: »Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre; tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.« (Jan. 3, 8.) Kot je veter neviden, njegovo delo pa lahko vidimo in občutimo, tako je z vplivom Svetega Duha na človeško srce. Ta nevidna moč novorojenja ustvarja v duši novo življenje, ustvarja novo bitje po Božji podobi.

Čeravno je delovanje Svetega Duha tiho in neopazno, je moč videt njegove posledice. Če je srce obnovljeno z Božjim Duhom, bo tudi življenje pričalo o tem. Čeprav ne moremo ničesar storiti, da bi se naše srce spremenilo in prišlo v skladnost z Bogom, čeprav se ne smemo naslanjati in zanašati na svoja dobra dela, pa je vendar naše življenje dokaz, da je Božja milost z nami. Sprememba v naši duši, navadah in delih bo popolna. Nasprotje tega, kar smo bili in kar smo postali po novem rojstvu, je popolnoma vidno. Naš značaj se ne razodeva v nekih občasnih dobrih ali hudobnih delih, marveč v naših vsakdanjih besedah in postopkih. Res je, da je lahko življenje nekoga pošteno na zunaj tudi brez Kristusove moči. Želja, da bi postali vplivni in častitljivi ljude, ima lahko za posledico urejeno življenje; samospoštovanje nas priganja, da se izogibamo hudemu. Tudi sebičen človek lahko dela dobro. Toda kako bomo ugotovili, na kateri strani smo mi?

[36] Komu pripada naše srce? S čim se ukvarjajo naše misli? O kom in o čem govorimo najraje? Komu pripadajo naši naj toplejši občutki in naše najboljše moči? Če smo Kristusovi sledilci, potem so naše misli z njim in njemu pripadajo naši naj toplejši občutki. Vse, kar smo in kar imamo, je po-svečeno njemu. Hrepenimo po tem, da

dosežemo njegovo po-dobnost, čutimo njegovega Duha, izvršujemo njegovo voljo in živimo tako, kot je njemu po volji.

Tisti, ki so se prenovili v Jezusu Kristusu, bodo pokazali sadove Duha: »Ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestobo, krotkost, zdržnost.« (Gal. 5, 22. 23.) Ti ne bodo uživali v starih željah, marveč bodo z vero v Božjega Sina hodili po njegovih stopinjah, v njihovem življenju bo moč videti Kristusov značaj ter se bodo čistili kot je on čist. Stvari, ki so jih nekoč sovražili, sedaj ljubijo, a kar so prej ljubili, sedaj sovražijo. Tisti, ki so bili nekoč ošabni in domišljavi, so postali blagi in ponižni. Pijanec je postal zmeren in trezen, a ta, ki ni poznal sramežljivosti, je postal sramežljiv. Pozabljeni so ničemurni običaji in navade sveta. Kristjan ne išče lepote v zunanjem sijaju, »ampak bodite skriti človek srca, z neminljivim krasom krotkega in mirnega duha!« (1. Petr. 3, 4.)

Dokler ne spremenimo svojega srca in življenja, ne moremo govoriti o pravem spokorjenju. Kristjan je šele tedaj lahko prepričan, da je prešel iz smrti v življenje, ko obnovi svojo zaobljubo Bogu, ko popravi svoje napake, ko vrne, kar je vzel, in prizna svoje grehe ter ljubi Boga in svoje bližnje.

Če se mi, ki smo zašli in grešili, vrnemo h Kristusu in dobimo delež v njegovi veliki milosti, se bo tudi v našem srcu pokazala ljubezen. Vsako breme nam bo lahko, ker je Kristusov jarem lahek. Naša dolžnost nam bo v veselje, a žrtev v zadovoljstvo. Prejšnjo temno življenjsko pot bo razsetlilo Sonce pravičnosti.

Lepota Kristusovega značaja se je pokazala pri njegovih učencih. Kristus je našel zadovoljstvo v izpolnjevanju Božje volje. Glavni gonilni sili Zveličarjevega življenja sta bili ljubezen do Boga in sveta marljivost, da ga poveliča. Ta ljubezen je posvetila in poplemenitila vsa njegova dela. Taka ljubezen izhaja edino od Boga. Neposvečeno srce ne more pokazati take ljubezni. Ona je samo v srcu, kjer je Jezus gospodar. »Mi torej ljubimo, ker nas je on prej ljubil.« (1. Jan. 4, 19.) V srcu, ki je prerojeno z Božjo milostjo, je ljubezen gonilna sila vseh postopkov. Ona menja značaj, vodi in upravlja naše pobude, brzda strasti, premaguje slaba razpoloženja in plemeniti občutke. Če se ta ljubezen neguje v duši, bo olepšala življenje in imela viden vpliv na okolico. [37]

Božji otroci, posebno tisti, ki so šele sprejeli Božjo milost, se morajo varovati dveh glavnih zmot. Prva od teh zmot je samozau-

panje v lastno moč in dejanja, v domnevi, da se lahko sami spravimo z Bogom. Kdor poskuša živeti sveto življenje z zunanjim izpolnjevanjem zapovedi, ta hoče doseči nekaj, kar je nemogoče. Vsa dela, ki jih izvršujemo brez Kristusa, imajo označbo sebičnosti in greha. Samo Kristusova milost nas lahko po veri posveti.

Druga prav tako nevarna zmota je verovanje, da nas je Kristus oprostil izpolnjevanja Božjega zakona in da naša de-la ne morejo ničesar doprinesti k našemu zveličanju, in da edino z vero dobimo Božjo milost.

Prava pobožnost ni samo v zunanjem izpolnjevanju zapovedi, marveč v tem, da služimo z ljubeznijo. Božji zakon je izraz Božjega bitja; on je posebljenost Božje ljubezni in s tem osnova Božje vladavine v nebesih in na zemlji. Ko se naše srce obnovi po Božji podobi, ko se božanska ljubezen vsadi vanj, mar potem ne bomo uresničili Božji zakon v življenju? Brž ko ljubezen napolni naše srce in se človek obnovi po Stvarnikovem obličju, se bo izpolnila obljuba o novi zavezi med Bogom in človekom: »Dal bom svoje postave v njih srca in zapisal jih bom v njih misli!« (Hebr. 10, 17.) A ko je Božji zakon v našem srcu, mar se potem ne bo pokazal tudi v našem življenju? Poslušnost, ki je v službi ljubezni in izhaja iz nje, je najboljši dokaz, da smo Božji otroci. Zato Sveto pismo tudi pravi: »Zakaj v tem je Božja ljubezen, da spolnjujemo njegove zapovedi.« (1. Jan. 5, 3.) »Kdor pravi: 'Poznam ga', pa njegovih zapovedi ne spolnjuje, je lažnik in v njem ni resnice.« (1. Jan. 2, 4.) Vera nas ne razrešuje poslušnosti, marveč nas usposablja za sprejem Božje milosti in poslušnosti.

Zveličanja ne moremo dobiti s poslušnostjo, ker je prostovoljni dar Božje milosti, ki ga sprejmemo po veri. Toda poslušnost je sad vere: »In veste, da je on prišel, da bi grehe odvezel, in greha na njem ni. Kdor v njem ostane, ne greši. Kdor pa greši, ga ni videl in ga ni spoznal.« (1. Jan. 3, 5. 6.) To je kamen preizkušnje. Če ostanemo v Kristusu in Božja ljubezen ostane v nas, tedaj bodo tudi naši občutki, naše misli in način delovanja v skladnosti z Božjo voljo, ki je jasno izražena v Božjem zakonu: »Otročiči, nihče naj vas ne zavaja. Kdor dela pravico, je pravičen, kakor je on pravičen.« (1. Jan. 3, 7.) Kaj je pravičnost, je razvidno iz Božjega zakona, ki ga je On objavil v obliki desetih zapovedi na gori Sinaj.

Navidezna vera v Kristusa, ki hoče človeka osvoboditi poslušnosti do Boga, ni prava vera, marveč namišljenost: »Z milostjo ste namreč rešeni po veri.« (Efez. 2, 8.) Ali »tako je tudi z vero, če nima del: sama zase je mrtva!« (Jak. 2, 17.) Preden je prišel na zemljo, je Jezus rekel: »Spolnjevati tvojo voljo, moj Bog, me veseli in tvoja postava je v mojem srcu!« (Ps. 40, 9.) A pred svojim vnebohodom je izjavil: »Ako boste izpolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi ljubezni.« (Jan. 15, 10.) Apostol Janez pravi: »In po tem vemo, da ga poznamo, če spolnjujemo njegove zapovedi. A kdor pravi, da v njem ostane, mora tudi sam tako živeti, kakor je on živel.« (1. Jan. 2, 3. 6.) Apostol Peter pravi: »Ker je tudi Kristus za vas trpel in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.« (1. Petr. 2, 21.)

Pogoj za večno življenje je še danes isti kot je bil v začetku v raj, še predno so se naši prastarši pregrešili: popolna poslušnost do Božjega zakona, popolna pravičnost. Če bi lahko dobili večno življenje pod drugimi pogoji, bi bilo vprašanje sreče vsega vesolja postavljeno na kocko, a tudi greh bi se z vsem svojim uboštvom in bedo nadaljeval v večnost.

Adam bi bil lahko pred svojim padcem v greh s poslušnostjo do Božjega zakona oblikoval v sebi popolno bitje. In vendar tega ni dosegel; a z njegovim grehom smo padli tudi mi in se ne moremo več sami dvigniti. Odkar smo pod grehom in nimamo več svetosti, ne moremo pokazati popolne poslušnosti do svetega zakona. Nimamo v sebi pravičnosti, ki bi nam pomagala izpolnjevati zahteve Božjega zakona. Kristus se je zavzel za nas. Bil je na zemlji izpostavljen istim skušnjavam kot mi; a vendar je živel brez greha. Umrli je za nas, sedaj moli za nas, da bi vzel nase naše grehe in nam dal svojo pravičnost. Če se mu popolnoma izročimo in ga sprejmemo za svojega Zveličarja, nas bo Bog imel za pravične, ne glede, kako grešno je bilo naše življenje v preteklosti. Kristusov značaj zavzema mesto našega značaja in Bog nas bo milostljivo sprejel, kot da se nikdar nismo pregrešili.

Ko Kristus obnovi naše srce, se po naši veri vanj tudi vseli. Zvezo s Kristusom moramo vzdrževati po veri, a svojo voljo moramo vsak dan podrediti njegovi volji. Če delamo ta ko, bo deloval na nas s svojim Duhom, da bi hoteli in delali le to, kar je njegova volja.

Tedaj bomo lahko rekli: »Kolikor pa sedaj živim v telesu, živim v veri v Sina Božjega, ki me je vzljubil in zame dal sam sebe!« (Gal. 2, 20.) Jezus je rekel svojim učencem: »Ne boste namreč govorili vi, ampak Duh vašega Očeta je, ki bo v vas govoril.« (Mat. 10, 20.) Če Kristus deluje na naše srce, bomo pokazali istega duha in opravljali dela, ki jih je On delal: dela pravičnosti in poslušnosti.

Mi nimamo ničesar, s čimer bi se lahko ponašali, torej nimamo razloga za samopoviševanje. Edina osnova za naše upanje je pravičnost, katero nam Kristus vračunava in nam jo daje njegov Duh, ki deluje v nas in po nas.

Ko govorimo o veri, moramo vzeti v obzir tudi razliko med vero in vero. So vere, ki se popolnoma razlikujejo od prave vere. Obstoj Boga, njegova vsemogočnost, resničnost njegove besede so dejstva, katera ne more pobiti niti sam Satan, kot tudi ne njegovi angeli. V Svetem pismu je zapisano: »Tudi hudi duhovi verujejo, pa trepečejo!« (Jak. 2, 19.) A to ni prava vera. Prava vera je ta, ki dela z ljubeznijo in čisti dušo, to pa ni samo verovanje v Božje besede, marveč tudi poslušnost do njih, pokornost Božji volji, popolna izročitev duše Kristusu. S tako vero se bo naše srce obnovilo po Bož-jem obličju. Srce, ki se v tem starem, grešnem stanju ni mo-glo podrediti Božjemu zakonu, se sedaj veseli svetih Božjih zapovedi in navdušeno kliče: »Kako ljubim tvojo postavo! Ves dan jo premišljujem!« (Ps. 119, 97.) Pravičnost zakona izpolnjujemo mi, ki »ne živimo po mesu, ampak po Duhu!« (Rimlj. 8, 4.)

Mnogo jih je, ki so občutili Kristusovo ljubezen, ki od-pušča. Ti so tudi hrepeneli, da postanejo Božji otroci. Ker spoznajo nepopolnost svojega značaja in pomanjkljivosti svojega življenja, začenjajo dvomiti, če je njihovo srce zares prerojeno s Svetim Duhom. Takim bi zaklicala: »Ne dvomite, ne obupajte!« Pogosto bomo občutili potrebo, da pademo na kolena in pred Kristusovimi nogami objokujemo svoje grehe in prestopke. A zaradi tega ne bodimo malodušni! Pa če nas celo sam Satan pahne na tla, se vendar ne bomo izgubili, Bog pa tudi nas ne bo odrinil ali pozabil. Ne! Kristus sedi na desnici svojega Očeta in nas zastopa. Njegov najljubši učenec Janez piše: »Otročiči moji, to vam pišem, da bi ne grešili. Ako se pa kdo pregreši, imamo zagovornika pri Očetu, Jezusa Kristusa, Pravičnega.«

[40]

(1. Jan. 2, 1.) Ne pozabimo Kri stusovih besed: »Zakaj Oče sam vas ljubi!« (Jan. 16, 27.) On nam bo zopet nudil svojo milost, ker želi

videti v nas odsev svoje čistosti in svetosti. Samo če se mu hočemo podrediti, bo nadaljeval v nas že začeto delo izpopolnjevanja do prihoda Jezusa Kristusa. Molimo srčneje, verujmo čvrsteje! Če dvomimo v svojo moč, se tem bolj čvrsto naslonimo na Zveličarjevo moč in tako povečajmo tega, ki je naše življenje in veselje!

Kolikor bližje pridemo h Kristusu, tem jasnejši nam bodo naši grehi: naša nepopolnost se bo pokazala v ostrem na-sprotju z njegovo popolno naravo. To bo dokaz, da sta Sata-nova laž in slepilo izgubili svojo moč in da v nas deluje Božji Duh.

Globoka ljubezen do Kristusa ne more prebivati v srcih, ki še ne poznajo svoje grešnosti. Srce, obnovljeno z Božjo milostjo, bo občudovalo njegov božanski značaj. A če se še ne zavedamo svojih slabosti, je to dokaz, da še nismo spoznali Kristusove popolnosti in sijaja.

Čim manj mislimo o sebi, tem bolj bomo cenili neskončno čistost in slavo Stvarnika. Spoznavanje svojih grehov nas priganja k tistemu, ki jih nam lahko odpusti. Ko pa naše srce v svoji slabosti hrepeni po njem, se bo njegova moč razodela tudi v nas. Čim bolj nas občutek slabosti priganja k njemu in njegovi besedi, tem globlji vtis bo v nas zapustila njegova osebnost in bomo toliko popolnejši odsev njegovega obličja.

Poglavje 8—Rast V Kristusu

Prenovitev srca Sveto pismo primerja z rojstvom, ker s prenovitvijo postanemo Božji otroci. Držeč se te primerjave, naziva te, ki so nanovo rojeni »novorojeni otroci«, (1. Petr.2, 2.) ki morajo »zrasti« (Efež. 4, 15.) do višine Kristusove rasti. Prav tako so primerjani s klitjem dobrega semena, ki ga je poljedelec posejal po polju. Kot dobro seme morajo tudi oni rasti in obroditi sad. Zanje pravi Izaija: »Hrasti pravičnosti se bodo imenovali, nasad Gospodov v njegovo poveličanje.« (Iz. 61, 3.) Sveto pismo jemlje prispodobe iz splošnega življenja, da bi razložilo skrivnostne resnice duhovnega življenja.

Niti človeška modrost niti spretnost nista nikdar mogli dati življenje najmanjši stvari v naravi. Bilke in živali lahko žive edino v življenju, ki jim ga je dal Bog. Tako se tudi v srcih ljudi razvija duhovno življenje s pomočjo Vsemogočnega. Človek, ki ni iznova rojen (Jan. 3, 3.), nima deleža v življenju, zaradi katerega je Jezus prišel na zemljo.

Tudi z rastjo je isto kot z življenjem. Edino Bog skrbi, da iz popka nastane cvet in iz cveta sad. Z njegovo pomočjo seme požene »najprej bilko, potem klas, nato polno žito v klasu.« (Marko 4, 28.) Prerok Ozeja pravi: »Bom kakor rosa Izraelu, cvetel bo kot lilija, pognal bo korenine kakor na Libanonu... zopet bodo pridelovali pšenico in gojili vinsko trto.« (Oz. 14, 6. 8.) Kristus nam svetuje z besedami: »Poglejte lilije, kako rastejo; ne delajo in ne predejo.« (Luk. 12, 27.) Bilke in cvetovi se ne razvijajo s svojo močjo, prizadevanjem in naporu, marveč s sprejemanjem tega, kar jim je Bog dal za življenje. Kakor otrok s svojo voljo in močjo ne more pridati niti za prst k svoji rasti, tako tudi mi ne moremo s svojim prizadevanjem ali trdom zagotoviti sebi duhovne rasti. O trok in bilka rasteta samo s pomočjo življenjskih sil, ki vplivajo na njiju, a to so: zrak, sonce in hrana. Takšni darovi narave pomenijo bilkam in živalim to, kar pomeni Kristus vsem tistim, ki vanj verujejo. Zanje je on »večna luč« (Iz. 60, 19.), »sonce in ščit« (Ps. 84, 11.), »rosa«

(Oz. 14, 5.). On bo »prihajal kakor dež na travo, kakor plohe, ki namakajo zemljo!« (Ps. 72, 6.) On je »živa voda«, »kruh Božji je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje.« (Jan. 6, 33.)

S tem, ko je dal svojega Sina, dar brez primere, je Bog vso zemljo obdal z ozračjem milosti, kot obdaja zrak zemelj-sko kroglo. Vsi, ki vdihavajo to oživljajoče ozračje, bodo dosegli višino rasti Jezusa Kristusa.

Kot se cvet obrača proti soncu, da ga njegovi žarki izpo-polnjujejo v lepoti, se moramo tudi mi obračati k Soncu pravičnosti, da bi nas obdala nebeška svetloba in bi vse bolj in bolj postali Kristusu podobni.

O tem nas Kristus uči z besedami: »Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni... zakaj brez mene ne morete ničesar storiti.« (Jan. 15, 4. 5.) Da bi živeli sveto in Bogu ugodno življenje, smo odvisni od Kristusa ravno v tolikšni meri, kot je odvisna od stebela veja, ki ima nalogo rasti in obroditi sad. Brez njega nimamo v sebi življenja, ne moči, s katero bi se lahko uprli skušnjavam in napredovali v milosti in svetosti. Če ostanemo v njem, bomo napredovali, in če naše življenje izhaja iz njegovega, se ne bomo posušili, niti ostali brez sadu. Podobni bomo drevesu, ki je zasajeno ob potoku.

Mnogi mislijo, da lahko sami dosežejo del pravičnosti, U-pajo, da jim bo Kristus odpustil grehe, vendar skušajo z lastno močjo živeti pravično življenje. Toda vsako tako prizadevanje je zaman. To Jezus poudarja z besedami: »Brez mene ne morete ničesar storiti.« Naš napredek v milosti, naše veselje, naša sposobnost je odvisna od naše zveze s Kristusom. Če smo vsak dan, vsako uro z njim v zvezi in živimo v njem ter v njem tudi ostanemo, bomo napredovali v milosti. On ni samo Začetnik, temveč tudi Dovrševalec naše vere. Kristus je prvi, zadnji in večni. On mora biti nam ob strani ne samo v začetku ali na koncu našega življenja, temveč pri vsakem našem koraku. David je tako živel z Bogom: »Vedno imam pred seboj Gospoda; ker je na moji desni, ne omahnem.« (Ps. 16, 8.)

Nedko lahko vpraša: »Kako lahko ostanem v Kristusu?« Tako, kot si ga sprejel. »Kakor ste torej Gospoda Kristusa Jezusa sprejeli, tako v njem živite!« (Kol. 2, 6.) »Moj pravični pa bo živel od

vere.« (Hebr. 10, 38.) Mi smo se izročili Bogu, da bi bili popolnoma njegovi, mu služili in ga poslušali, sprejeli smo Kristusa za svojega Zveličarja. Sami se ne moremo očistiti od svojih grehov, ne moremo spremeniti svojega srca, toda s svojo popolno izročitvijo Bogu kažemo čvrsto zaupanje, da bo to on sam storil po Jezusu Kristusu za nas. Z vero postajamo Kristusova svojina in z vero v njem napredujemo. Vse moramo dati njemu: svoje srce, svojo voljo, svojo službo, svoj »jaz«, da bi izpolnili njegove zapovedi; vse moramo vzeti: Kristusa kot popolnost vseh blagoslovov, da ostane v našem srcu, da bi bil naša moč, naša pravičnost, naš večni pomagač, ki nam daje moč, da bi mu lahko bili poslušni.

Naj nam bo vsako jutro prva dolžnost posvetiti se Bogu. Molimo k njemu: »Vzemi me, o Bog, kot svojo popolno last, saj vse svoje načrte polagam pred tvoje noge. Uporabi me da-nes, da bi ti lahko služil. Ostani v meni in vse, kar delam, ti izpopolni.« Tako bi morali moliti vsak dan. Vsako jutro moramo sebe posvetiti Bogu. Zaupajmo mu vse svoje načrte, da se po njegovi božanski modrosti izvršijo ali pa ne! Posvetimo in izročimo Bogu vsak dan svoje življenje, ker le tako bo postalo podobno Kristusovemu!

Življenje v Kristusu je življenje blaženega miru. Morda tudi ne bo vedno polno radosti, vendar bo napolnjeno z za-nesljivim in stalnim zaupanjem. Naše upanje ni v nas, temveč v Kristusu. Naša slabost se bo združila z njegovo krepostjo, naše neznanje z njegovo modrostjo, naša malodušnost z njegovo močjo in neomajnostjo. Zato ne glejmo nase, marveč na Kristusa! Mislimo o njegovi ljubezni, lepoti in popolnosti njegovega značaja. Kristus nas mora s svojo brezmejno ljubeznijo, samoodpovedjo, skromnostjo, čistostjo in svetostjo spodbujati k resnemu razmišljanju. V njegovo obličje se bomo spremenili samo, če ga ljubimo, sledimo njegovemu zgledu in popolnoma zaupamo vanj.

Kristus nam pravi: »Ostanite v meni!« Te besede imajo v sebi misel o spokojnosti duše, vztrajnosti in zaupanju. On nas poziva: »Pridite k meni vsi... in jaz vas bom poživil.« (Mat. 11, 28.) David izraža isto misel: »Pomiri se v Gospodu in upaj vanj!« (Ps. 37, 7.) Prerok Izaija nas prepričuje: »V mirovanju in zaupanju je vaša moč.« (Iz 30, 15) Ta mir ni v nedelavnosti, ker v Jezusovem pozivu k mirovanju in v oblju-bi o miru tiči tudi poziv na delo: »Vzemite moj jarem nase... in našli boste mir svojim dušam.« (Mat. 11, 29.)

Ta, ki se popolnoma zanaša na Kristusa, bo tudi v delu zanj najbolj resen in najbolj delaven.

Če se v mislih preveč ukvarjamo s samim seboj, se oddaljujemo od Kristusa — Izvira življenja in moči. Zato si Satan nenehno prizadeva odtegniti našo pazljivost od Kristusa, da bi tako pretrgal vsako zvezo naše duše z njim. Našo pazljivost hoče pritegniti k pozemskemu veselju, skrbem, težavam in stiskam življenja, tujim slabostim, osebnim pomanjkljivostim, a ker s tem oddaljuje dušo od Kristusa, upa, da nas bo premagal. Ne postavimo našim mislim sebe za središče, a tudi ne živimo v strahu, da ne bi bili zveličani! Vse to odvrča dušo od Vira moči. Zaupajmo svoje zveličanje Bogu in upajmo vanj! Govorimo o Jezusu in mislimo nanj! Naj se naš »jaz« izgubi v njem! Ne dvomimo, niti se bojmo! Recimo z apostolom Pavlom: »Živim pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus; kolikor pa zdaj živim v telesu, živim v veri v Sina Božjega, ki me je vzljubil in zame dal sam sebe.« (Gal. 2, 20.) Ostanimo v Bogu! On bo ohranil to, kar mu zaupamo. Če se voljno in popolnoma izročimo v Božje roke, bomo vse premagovali zaradi tistega, ki nas je ljubil.

Ko je Kristus sprejel nase človeško naravo, je človeštvo tako čvrsto povezal z ljubeznijo s seboj, da ni moči, ki bi lahko razdrla to zvezo, razen naše osebne odločitve. Satan nas vedno poskuša z vsemi mogočimi slepivami navesti k te-mu, da bi prekinili to zvezo in bi nas tako ločil od Kristusa. Zato moramo bedeti, se boriti in moliti, da nas nič ne bi zapeljalo in si ne bi izbrali drugega učitelja, kar je odvisno od naše svobodne volje. Glejmo stalno na Kristusa, ker nas bo varoval! Če bomo gledali nanj, bomo varni. Nič nas ne bo moglo iztrgati iz njegovih rok. Gledajoč vedno na Gospoda, »se tako v isto podobo spreminjamo iz sijaja v sijaj, kakor po Duhu Gospodovem.« (2. Kor. 3, 18.)

Na ta način so pravi Kristovi učenci postali njemu podobni. Ko so slišali njegove besede, so spoznali, koliko jim je potrebna njegova pomoč. Oni so ga iskali, našli in krenili za njim. Bili so z njim doma, za mizo, v izbi in na polju. Bili so z njim kot učenci s svojim učiteljem in od njega sprejemali vsak dan navodila o sveti resnici. Gledali so nanj kot sluge na svojega gospodarja, da bi dojeli svojo dolžnost. Ti učenci so bili ljudje, enaki »kakor mi.« (Jak. 5, 17.) Morali so se boriti z grehom kot mi. Tudi njim je bila potrebna Božja milost, da bi lahko vodili sveto življenje.

Janez, najljubši Jezusov učenec, ki je bil najbolj podo-ben Gospodu, po naravi tudi ni imel plemenitega značaja. Prej ni bil le ošaben in častihlepen, marveč tudi nagel in če ga je kdo žalil, je bil užaljen. Ko pa je spoznal Kristusovo božanstvo, je spoznal tudi svoje slabosti, kar je povzročilo, da je postal ponižen. Moč in potrpežljivost, vzvišenost in krotkost, kar je videval v Zveličarjevem vsakdanjem življenju, vse to je z občudovanjem in ljubeznijo napolnjevalo njegovo dušo. Iz dneva v dan se je njegovo srce vse bolj približevalo Kristus, dokler se končno njegov jaz ni popolnoma izgubil v njem iz ljubezni, ki jo je čutil do Učenika. Njegova ošabna in častiželjna narava je izginila, a njegovo srce se je pod vplivom Svetega Duha prerodilo. Moč Kristusove ljubezni je popolnoma preobrazila njegova naravna nagnjenja. To je bil izid zveze s Kristusom. Če se Kristus vseli v nas, bo v nas storil popolno spremembo. Kristusov duh in njegova ljubezen omehčata srce, storita dušo ponižno, naše misli in želje pa usmerita v nebesa in k Bogu.

Ko se je Kristus dvignil v nebesa, je njegove učence še vedno obdajal občutek njegove navzočnosti; to je bila navzočnost polna svetlobe in ljubezni. Zveličar, ki je hodil, govoril in molil z njimi, ulivajoč v njihovo srce upanje in tolažbo, se je dvignil v nebesa in jim zapustil sporočilo miru. Medtem ko so mu prihajale nebeške čete naproti, so slišali njegov glas: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta!« (Mat. 28, 20.) On se je dvignil v nebesa v človeškem telesu. Vedeli so, da je tudi pred Božjim prestolom ostal njihov Prijatelj in Zveličar, da je njegova ljubezen stalna in je ostal v najtesnejši zvezi s človeštvom, ki trpi. Pred Boga je prinesel zasluge svoje krvi in mu pokazal svoje prebodene roke in noge kot spomin na ceno, ki jo je plačal za nas. Učenci so vedeli, da je šel v nebesa, kjer jim pripravlja prostor. Prav tako so vedeli, da se bo zopet vrnil in jih vzel k sebi.

Ko so se zbrali učenci po vnebohodu svojega Gospoda, so v Jezusovem imenu molili k Očetu. Z globokim spoštovanjem so pripognili svoja kolena v molitvi in ponovili Kristusovo obljubo: »Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Doslej niste nič prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno!« (Jan. 16, 23. 24.) Sklenili so svoje roke in molili, verujoč, da je tu Kristus, »ki je umrl; še več: ki je vstal od mrtvih, ki sedi celo na desnici Božji, ki tudi prosi za nas.« (Rimlj. 8, 34.) Na

Binkoštni dan so dobili Pomočnika, ki je po Kristusovih besedah moral ostati v njih. (Jan. 14, 17.) Dalje jim je rekel: »Za vas je dobro, da grem. Zakaj, če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal.« (Jan. 16, 7.) Od takrat je Kristus s svojim Duhom stalno bival v srcu svojih učencev. Njihova zveza z njim je bila tesnejša kot kdaj koli prej, ko je še bil z njimi. Kristusova svetloba, ljubezen in moč jih je preobrazila, da so se ljudje čudili, ko so jih videli in »spoznali so jih, da so bili z Jezusom.« (Dej. 4, 13.)

Kristus želi biti svojim otrokom tudi še danes to, kar je bil svojim prvim učencem. Ko je majhno čredo svojih učencev zbral k zadnji molitvi, je prosil Očeta, rekoč: »A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi vame verovali.« (Jan. 17, 20.)

Jezus je molil za nas, da bi bili eno z njim, kot je on eno s svojim Očetom. Kako čudovita je ta edinstvo! O sebi Zveličar priča: »Sin ne more delati sam od sebe ničesar« (Jan. 5, 19.), »Oče, ki prebiva v meni, on izvršuje dela.« (Jan. 14, 10.) Če Kristus prebiva v našem srcu, bo vplival na nas, »da hočete in delate« (Filip. 2, 13.), kar mu je po volji. Mi bomo delali tako kot je on delal, s čimer bomo kazali njegovega duha. Če ga ljubimo in ostajamo v njem, bomo »v vsem rastli k njemu, ki je glava, Kristus.« (Efež. 4, 15.)

Poglavje 9—Nase Življenje In Delo

Bog je za celo vesolje vir življenja, svetlobe in veselja. Iz njega izhajajo blagoslovi in se razlivajo na vsa njegova stvarstva, kot iz izvira teče potok in iz sonca izhajajo svetlobni žarki. Povesod, kjer božansko življenje napolnjuje človeška srca, se bo razlilo v obliki ljubezni in dobrot tudi na druge.

Zveličar je imel veselje v dviganju padlih in zveličanju grešnih ljudi. Zato se ni menil za lastno življenje, temveč je umrl na križu in prenašal sramoto zaradi nas. Tudi Božji angeli imajo nalogo, da skrbijo za blaženost drugih stvarstev. V tem imajo svojo zadovoljnost. Ošabni in sebični ljudje bi se imeli za ponižane, če bi morali služiti tem, ki so padli v greh ali pa so po činu in položaju nižji od njih, a prav to je naloga brezgrešnih angelov. Duh Kristusove ljubezni in samožrtvovanja napolnjuje nebesa in je vir vseh blagoslovov. Takega duha bi morali gojiti tudi Kristusovi učenci, da bi ga bilo moč videti v njihovih delih.

Kot ni mogoče skriti vonja, tako tudi ne Kristusove ljubezni, kadar napolnjuje srce. Njen sveti vpliv občutijo vsi, s katerimi prihajamo v stik. Kristusov Duh v srcu lahko premerjamo z izvirov v puščavi, ki osvežuje vsakogar, ki pride k njemu, ter budi željo v teh, ki so blizu smrti, da se napijejo Vode življenja.

Ljubezen do Jezusa Kristusa se vidi v iskrenem hrepenenju, da delamo za dviganje in reševanje človeštva, kot je to delal on. To nas priganja, da ljubimo stvarstvo in smo sočutni do vsega, kar je pod pokroviteljstvom nebeškega Očeta.

[48] Zveličarjevo življenje na zemlji ni bilo življenje počitka in udobnosti. On je delal neutrudljivo, resno in s sveto marljivostjo pri reševanju padlega človeškega rodu. Od jaslic v Betlehemu pa do križa na Golgoti je hodil po poti samoodpovedi. Ni se bal težkega dela, naporene poti, skrbi in truda. Zveličar pravi o sebi: »Kakor Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mat. 20, 28.) To je bil glavni cilj njegovega življenja. Vse ostalo je prišlo po tem

in bilo temu podvrženo. Kristus pravi, da je njegova jed in pijača izpolnjevanje Božje volje in izvršitev njegovega poslanstva. Pri tem delu lastni jaz in interes nista imela mesta.

Vsi tisti, ki so okusili Kristusovo milost, morajo biti voljni in pripravljeni na žrtve, da postanejo tudi drugi, za katere je šel Kristus v smrt, deležni tega nebeškega darila. Storili bodo vse, da popravijo svet in zboljšajo življenje na njem. Tak duh je sad resnično spreobrnjenega srca. Takoj, ko nekdo spozna Kristusa, se v njegovem srcu pojavi želja, da tudi drugim sporoči, kako dragocenega Prijatelja je našel v Kristusu. Takšna zveličavna in sveta resnica se v srcu ne da skriti. Ne moremo namreč molčati, če smo oblečeni v Kristusovo pravičnost in napolnjeni s svetim veseljem njegovega Duha. Če smo spoznali in okusili Božjo dobroto, moramo to sporočiti tudi drugim. Takrat bomo kot Filip, ko je našel Zveličarja, poklicali druge, naj pridejo k njemu. Skušali jim bomo razodeti privlačno Kristusovo moč in nevidne stvari prihodnjega sveta. Naša največja želja bo: hoditi po Kristu-sovih stopinjah. Občutili bomo potrebo, da tudi drugim ka-žemo Jagnje, »ki odjemlje greh sveta!« (Jan. 1, 29.)

Naše prizadevanje, da bi bili drugim blagoslov, bo tudi nam osebno prineslo bogate blagoslove. To je bil Božji namen, ko nam je zaupal delo v načrtu zveličanja. On je storil vse, da postanemo deležniki njegove božanske narave, od nas pa zahleva, da vse sprejete blagoslove prenesemo tudi na svoje bližnje. To je največja čast, največje veselje, ki ga Bog lahko nudi ljudem. Zato se ti, ki delujejo pri zveličavnem delu, pri delu ljubezni, približujejo svojemu Stvarniku.

Bog bi lahko sporočilo zveličanja in celotno delo svoje ljubezni zaupal svojim angelom, da ga izvrše. Tudi bi lahko uporabil druga sredstva za izvršitev svojega načrta. Toda v svoji brezmejni ljubezni je hotel, da tudi mi sodelujemo s Kristusom in angeli in tako imamo delež v blagoslovih, veselju in duhovnem napredku, ki so plod te nesebične službe.

Ce trpimo s Kristusom, se mu približujemo. Vsako sa možitvo-
vanje za druge krepí duha dobrote v srcu darovalca in ga vodi v
tesnejšo zvezo z Odrešenikom sveta, ki »je zaradi vas postal ubog,
dasi je bil bogat, da bi po njegovem ubo-štvu vi obogateli.« (2. Kor.
8, 9.) Življenje bo za nas blagoslov samo, če tako izvršujemo njegov
načrt, ki ga je imel z nami že pred našim stvarjenjem.

[49]

Če greš kot Kristusov učenec na delo, da čim več duš pridobiš zanj, tedaj boš občutil potrebo po globljem izkustvu in boljšem poznavanju Božjih del. Tedaj boš žejen in lačen pravičnosti. Ti se boš poglobil v proučevanje Božjega bitja, tvoja vera se bo ojačala in tvoja duša okrepila pri izviru zveličanja. Izkušnjave in boji te bodo priganjali, da proučavaš Božjo besedo in moliš. Rastel boš v milosti in poznavanju Kristusa ter dosegel bogata izkustva.

Nesebično delo za druge ti bo dalo čvrst in stanoviten značaj, napolnilo te bo z ljubeznijo do drugih, kot je bil poln sam Kristus, ter ti prineslo mir in srečo. Tedaj bo tvoje srce hrepenelo po vzvišenih stvareh. V njem ne bo več prostora za lenobo in sebičnost. Kdor se tako vadi v krščanski milosti, se bo razvil in okrepil v Božjem delu. V njem se bo razvila čista zavest, postal bo stalen v svoji veri in se krepil v molitvi. Božji duh bo deloval v njegovem srcu in izzval — kot odmev božanskega dotika — svete zvoke v njegovi notranjosti. Kdor se žrtvuje v nesebičnem prizadevanju za blagor drugih, si s tem zagotavlja zveličanje.

Edina pot, da rastemo v Kristusovi milosti, je nesebično opravljanje službe, ki nam jo je Kristus zaupal, namreč, da storimo vse, kar lahko da bi pomagali tem, ki jim je potrebna naša pomoč in podpora. Moč se doseže z vadbo, a delavnost je prvi pogoj življenja. Vsak tisti, ki želi ohraniti svoje krščansko življenje in sprejeti blagoslove milosti, a pri tem sam ničesar ne dela, je podoben tistemu, ki poskuša živeti od hrane, a da ničesar ne dela. Kot v telesnem tako tudi v duhovnem življenju nedelavnost prinaša nazadovanje in propad. Človek, ki ne želi uporabljati svojih udov, bo hitro izgubil moč, da jih sploh še uporablja. Prav tako tudi kristjan ne bo rasel v Kristusovi milosti, če noče uporabiti od Boga sprejetih sposobnosti, niti ne bo obvaroval svoje duhovne moči.

[50] Kristus je svojo Cerkev določil, da rešuje izgubljeno človeštvo. Njena naloga je, da objavi svetu veselo vest. Kristjan je to dolžan delati. Vsakdo mora izvršiti Kristusov nalog, z ozirom na sposobnosti in prilike, ki se mu nudijo. Kristusova ljubezen, ki nam je razodeta, nas zadolžuje do vseh, ki je še ne poznajo. Bog nam je dal svojo svetlobo, ne zato, da jo držimo samo zase, temveč, da jo uporabimo za razsvetlitev vseh, ki še živijo v temi.

Ko bi se Kristusovi sledilci zavedali te svoje dolžnosti, bi jih bilo na tisoče tam, kjer je morda sedaj samo eden, in tako bi bil evangelij

objavljen povsod v poganskih deželah. Tedaj bi vsak, ki osebno ne more izvrševati tega dela, pri-speval k njegovemu napredku s svojimi sredstvi in molitvami. Tedaj bi bilo v krščanskih deželah več svete resnosti pri reševanju duš.

Če želimo delati za Kristusa, ni potrebno iti med pogane, tudi ne zapustiti ožjega družinskega kroga! Če nas vežejo na dom dolžnosti, lahko delamo tam, kjer smo. Za Kristusa lahko delamo v naši hiši, v soseščini, v krogu naših prijateljev ter znancev, in celo pri opravljanju naših poslov.

Naš Zveličar je prebil večji del svojega življenja na zemlji v mali tesarski delavnici v Nazaretu, kjer je potrpe-žljivo opravljal svoje poklicno delo. Angeli, ki so mu služili, so ga obdajali ves čas njegovega življenja, tudi takrat, ko je bil v družbi delavcev in kmetov, ki ga niso poznali in mu niso dali pripadajoče časti. Zveličar je prav tako zvesto in vestno izvrševal svojo dolžnost pri opravljanju svojega preprostega dela, kot pri ozdravljanju bolnikov in na razburkanih valovih Galilejskega morja. Tako smo lahko tudi mi vedno z Jezusom in zanj delamo, čeprav izvršujemo svoje preproste vsakdanje dolžnosti še na tako nizki življenjski stopnji.

Apostol Pavel piše: »V čemer je bil kateri poklican, bra-tje, v tem naj vsak ostane pri Bogu!« (1. Kor. 7, 24.) Vsakdo mora svoje delo tako izvrševati, da s svojo zvestobo povečuje svojega Učenika. Če je iskren in zvest Kristusov sledilec, se bo njegova vera izkazala v vseh njegovih ukrepih; vse, kar dela, bo opozarjalo bližnje, da mu gospoduje Kristusov Duh. Vsakdo, ki ima kakšno dolžnost, jo mora tako opravljati, da bo s tem povečal svojega Učenika. Zvesti in verni Božji sledilec bo podoba njega, ki je v svojem pozemskem življenju hodil po gričih Galileje. Vsak kristjan mora tako vplivati s svojimi dejanji na druge, da gledajoč njega — slavijo svojega Stvarnika in Zveličarja. Mnogi so se izognili služili Kristusu, češ [51] da imajo drugi za to več darov in sposobnosti. Mišljenja so, da se Božji službi morajo posveti samo posebno nadarjeni ljude. Mnogo jih celo misli, da je Bog s temi sposobnostmi obdaril samo nekatere ljudi, in da je druge za te darove prikrajšal ter potem taki ne morejo imeti deleža ne v delu, ne v nagradi. O vsem tem pa ni v priliki o razdelitvi talentov, ki jo je Kristus povedal, niti besede. Iz njegovih besed je razvidno, da je Bog kot gospodar dal vsakemu svojemu služabniku določeno delo.

Tudi pri opravljanju najnižjih dolžnosti lahko z lju-beznijo služimo Gospodu. Če je v našem srcu Božja ljubezen, se bo pokazala tudi v našem življenju. Kristusova prijetna dišava nas bo obdala, a naš vpliv bo v blagoslov in srečo drugim.

Ne čakajte na izredne prilike in posebne sposobnosti, da bi začeli delati v Božjem imenu. Ne skrbite, kaj bo svet mislil o vas! Vaša prizadevanja ne bodo zastoj, če vaše vsakdanje življenje priča o čistosti in iskrenosti vaše vere in če so se drugi prepričali, da jim hočete z veseljem pomagati.

Tudi najmanjši in najsiromašnejši Jezusovi učenci so lahko v blagoslov drugim. Morda se niti ne zavedajo, da delajo dobro, in vendar iz njih izhaja blagoslov. A sadovi njihovega dela bodo vidni šele na dan velikega obračuna. Ne vedo, niti občutijo, da delajo nekaj velikega in ni jim mar za uspeh svojega truda. Gredo mirno po svoji poti in zvesto izvršujejo delo, ki jim ga je v svoji modrosti določil Bog. Njihovo življenje zares ne bo nekoristno. V njihovih srcih dobiva Kristusova podoba vse bolj čvrsto obliko. Delajo združeni z Bogom že v tem življenju in se pripravljajo za vzvišeno delo in neskaljeno radost v večnem življenju.

Poglavje 10—Spoznavanje Boga

[52]

Bog uporablja razna sredstva, da bi se nam razodel in nas privedel v tesno zvezo s seboj. Narava nam neprenehoma govori o Bogu; odprto srce postaja sprejemljivo za ljubezen in sijaj Boga, kar razodevajo vsa njegova dela. Pazljivo uho sliši in razume Božji glas v naravi. Zelena polja, visoko drevje, popki in cvetje, oblaki, ki potujejo po nebu, dež, žuboreči potok, veličastvo neba, vse to vpliva na naše srce in nas poziva, da spoznamo Stvarnika vseh stvari.

Naš Zveličar je povsod vpletel v svoje krasne nauke primerjave iz narave. Drevje, ptice, cvetje po dolinah, hribi, jezera, čudovito okrašen nebeški svod in tudi vsi dogodki in prilike splošnega življenja so tesno povezani z besedo resnice. Zato se spomnimo Zveličarjevih navodil tudi sredi stisk in trpljenja pozemskega življenja.

Božja volja je, da se njegovi otroci nauče ceniti njegova dela in najdejo zadovoljstvo v enostavni tihi lepoti, ki krasi naš pozemski dom. Bog ljubi zunanjo lepoto, a iznad vsega ljubi čistost in lepoto značaja. On želi, da negujemo čistost, skromnost in plemenito lepoto.

Ko bi pazljivo opazovali Božja stvarstva, bi dobili dragocene nauke o zaupanju v Boga in poslušnosti. Začenši od zvezd, ki potujejo skozi vesoljstvo že tisočletja po določenih poteh, pa do najdrobnejšega prahu, ki plava v zraku, se vse pokorava Božji volji. Stvarnik skrbi za vse in vse vzdržuje, kar je ustvaril. V njegovih rokah so brezmejni svetovi vesolja, toda istočasno skrbi tudi za potrebe malega vrabca, ki brezbrizno in brez strahu ščebeta svojo enostavno pesem. Nebeški Oče vodi skrb o človeku, ko gre na svoje vsakdanje de lo, ko moli k Bogu, ko se poda k počitku, in zjutraj, ko se prebudi. On vidi bogataša, ki se gosti, in siromaka, ko zbira svoje otročiče k bornemu obroku. Nad vsakim bedi nežno oko nebeškega Očeta. Niti ena solza ne kane, za katero ne bi vedel Bog, tudi ni nasmeška, ki bi ga ne opazil.

[53]

Če bi to verjeli, bi se hitro osvobodili vseh nepotrebnih tesnob, tudi se ne bi v življenju tolikokrat razočarali. Vse svoje velike in male skrbi bi izročili v roke Vsemogočnega, ki ga ne zmedejo številne skrbi, niti ga tare naše breme. Tedaj bi občutili takšen duševni mir, kakršnega oddavnaj nismo imeli.

Če uživamo v lepoti in milini te zemlje, se nam pričara bodoče življenje, kjer ne bo bede greha in smrti in kjer na-rava ne bo več imela sledov prekletstva. Ustvarimo si v do-mišljiji pobodo domovine blaženih in se spomnimo, da bo mnogo lepša kot si jo lahko pričara in zamisli najbolj bujna domišljija. V različnih darovih, s katerimi je Bog obdaril naravo, vidimo komaj slaboten odsev njegove slave. V Svetem pismu je zapisano: »Kar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, to je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.« (1. Kor. 2, 9.)

Pesniki in naravoslovci bi lahko mnogo povedali o naravi, medtem ko kristjan z velikim veseljem uživa v njenih krasotah. V njih vidi Božje delo, a v vsakem cvetu, grmu in drevesu gleda njegovo ljubezen. Nihče ne razume pravi pomen gora in dolin, rek in jezer, kdor ne vidi v njih izraz Božje ljubezni do vseh ljudi.

Bog nam govori s svojim skrbnim prizadevanjem in vplivom svojega Duha na naše srce. Iz našega vsakdanjega življenja, iz naše okolice kot tudi vsakdanjih sprememb, lahko črpamo dragocene nauke, samo, če je naša duša odprta, da jih sprejme. Psalmist opisuje Božjo skrb z besedami: »Zemlja je polna Gospodove milosti!« (Ps. 33, 5.) Medtem ko pravi na drugem mestu: »Kdor je moder, bo to preudaril in dobro pre-mislil Gospodove milosrčnosti.« (Ps. 107, 43.)

Bog nam govori s svojo besedo. Iz nje bolj spoznamo njegovo bitje, njegove postopke z ljudmi in veliko delo zveli-čanja. Pred nami so odprte knjige prerokov in očakov in drugih svetih oseb iz davnih časov. Tudi oni so bili ljudje »kakor mi.« (Jak. 5, 17.) Borili so se z razočaranji, bili izpostavljeni izkušnjavam, katerim so včasih tudi podlegli, vendar so se zopet dvigali in z Božjo pomočjo dosegli zmago. Ti zgledi nas hrabrijo v naših prizadevanjih, da bi delali pravično. Ko beremo o čudovitih izkustvih teh ljudi, o svetlobi, ljubezni in blagoslovih, katerih so se veselili, ko beremo o njihovih delih, ki so jih izvršili ob podarjeni milosti, se v našem srcu vname plamen svetega navdušenja, nas napolnjuje tisti Duh, ki je deloval v

njih, in v nas se prebuja želja, da jim postanemo podobni in hodimo z Bogom kot oni.

Jezus pravi za knjige Starega zakona — a koliko bolj to velja za knjige Novega zakona — »prav ta so, ki pričujejo o meni« (Jan. 5, 39.), zanj, Zveličarja, v katerem je vse naše upanje in večno življenje. Da, vse Sveto pismo govori o Kristusu. Od prvega poročila o stvarjenju sveta: »Vse je po njej (po Besedi) nastalo in brez nje ni nič nastalo, kar je nastalega!« (Jan. 1, 3.), pa vse do zadnje obljube: »Glej, skoraj pridem!« (Raz. 22, 12.), povsod beremo o njegovih delih in poslušamo njegovo besedo. Če se hočete seznaniti z Zveličarjem, proučavajte Sveto pismo!

Napolnite svoje srce z Božjimi besedami, ki so kot živa voda, ki pogasi vašo žejo! Te so živ nebeški kruh. Jezus pravi: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« (Jan. 6, 53.) Dalje opisuje: »Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje.« (Jan. 6, 63.) Naše telo se razvija in raste od tega, kar jemo in pijemo. Kot je v telesnem tako je tudi v duhovnem življenju: kar sprejemamo vase in o čemer razmišljamo, daje našemu duhovnemu življenju moč in krepost.

Predmet zveličanja proučavajo tudi angeli. To bo predmet hvalnice zveličanih skozi nešteta tisočletja večnosti. Mar potem ni vreden, da ga tudi sami skrbno proučavamo? Nepo-pisna Kristusova milost, njegova ljubezen in žrtev, darovana /a nas, zahteva od nas resno in vsestransko proučavanje. Za-lo bi morali čim več razmišljati o bitju in nalogi našega Zveličarja in Posrednika, ki rešuje pred grehom vsakogar, ki veruje vanj. Če svojo pazljivost posvetimo tem nebeškim stvarem, bosta vera in ljubezen postali močnejši, naše molitve prijetnejše Bogu, ker bodo vse bolj prežete z ljubeznijo. Naše zaupanje v Jezusa bo rastlo iz dneva v dan, a naša izkustva o njegovi čudoviti moči, ki rešuje vse, ki molijo k njemu, bodo obogatela.

Ko opazujemo popolnost našega Zveličarja, se v nas prebuja želja, da popolnoma preobrazimo in obnovimo naše srce po zgledu njegove čistosti. V nas se prebuja vroča želja, da postanemo podobni njemu, ki ga obožavamo. Čim več razmišljamo o Kristusu, tem več bomo govorili tudi drugim o njem in ga razodevali svetu.

Sveto pismo ni napisano samo za učene: nasprotno, na-menjeno je za ljudstvo. Velike zveličavne resnice so podane v Pismu prav

tako jasno kot beli dan. Nihče ne bo zabredel v zmoto ali izgubil pravo pot, razen tistih, ki gredo za svojo odločitvijo, namesto za jasno razloženo Božjo voljo.

Kar se tiče nauka Svetega pisma, ni potrebno poslušati tega, kar ljudje mislijo o njem, marveč moramo sami raz-*glabl*jati Božjo besedo. Če dovolimo, da drugi mislijo name-*sto* nas, bomo izgubili osebno moč in oškodovali svoje spo-*sob*nosti. Če ne razvijamo svojih duševnih sposobnosti s proučevanjem dragocene snovi, bodo zaostale in na koncu ne bomo več sposobni popolnoma razumeti Božje besede. V na-*spro*tnem primeru, če vsebini Svetega pisma posvetimo vso pozornost in zaradi boljšega razumevanja primerjamo nekatera mesta, bomo zares vedno bolj in bolj razumeli čisto resnico.

Naš razum se najboljše razvija z natančnim proučevanjem Svetega pisma. Niti ena druga knjiga ni v stanju, da tako oplemeniti naše misli, okrepi naše duševne sposobnosti, kot to store globoke, plemenite resnice Svetega pisma. Ko bi Božjo besedo proučavali tako, kot je to potrebno, bi se ljudje odlikovali po velikem umskem obzorju, plemenitejšem značaju in čvrstejših namerah, na katere dandanes tako redko naletimo.

Od hitrega branja Svetega pisma nimamo mnogo koristi. Nekdo lahko prebere tudi celo Sveto pismo, pa vendar ne bo razumel njegove lepote, niti razumel njegovega velikega, toda skritega bogastva. Temeljito proučevanje posameznih delov, dokler nam celotna vsebina ne postane popolnoma jasna, dokler ne razumemo popolnoma načrt zveličanja, velja več kot površno branje mnogih poglavij brez določenega cilja in namena, da se nekaj naučimo. Imejmo svoje Sveto pismo vedno pri sebi! Berimo ga, kadarkoli se nam nudi prilika in si skušajmo zapomniti nekatere odlomke. Celo med potjo lahko beremo posamezne odstavke Svetega pisma in o njih raz-*miš*-*l*jamo.

[56] Prave modrosti ne moremo dojeti, če je resno ne proučavamo in se vanjo ne poglobimo. Da bi pravilno razumeli posamezne dele, je potrebno, da tudi molimo. Mnogi deli Sve-*te*ga pisma so tako jasni, da jih je nemogoče nepravilno do-*je*ti in razumeti, toda so tudi takšni, katerih vsebina nam ni tako jasna, da bi jo lahko takoj razumeli. Zato moramo posamezne vrste primerjati z drugimi. Glavna pogoja za pra-*vil*no razumevanje sta: skrbno do-*je*manje in vdano razmišlja-*nje*, ki ga spremlja molitev. Takšno proučevanje se bo bogato poplačalo.

Kakor rudar najde žilo plemenite rude, četudi je ta skrita globoko pod zemljo, tako bo tudi tisti, ki neutrudljivo preiskuje skrite zaklade Božje besede, našel resnice največje vrednosti, medtem ko bodo očem lenega bralca ostale za večno prikrite. Navdihnjene Božje besede, če se jih sprejme v srce, bodo kot reke žive vode.

Sveto pismo se naj ne proučava brez predhodne molitve. Preden ga odpremo, moramo prositi za pomoč Svetega Duha, ki ga bomo gotovo prejeli. Ko je Natanael prišel k Jezusu, je Zveličar vzkliknil: »Glej, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače. Natanael ga vpraša: 'Od kod me poznaš? Jezus odgovori: 'Preden te je Filip poklical, ko si bil pod smokvinim drevesom, sem te videl. '« (Jan. 1, 47. 48.) Jezus nas tudi sedaj tako vidi, če molimo v sobici, proseč ga, naj nam pomaga, da se seznanimo s pravo resnico. Angeli iz sveta luči bodo voditelji tistim, ki s ponižnim srcem prosijo Božje pomoči.

Sveti Duh povečuje in slavi Zveličarja. Prizadeva si nam predočiti Gospoda, njegovo čistost, pravičnost in zveličanje, ki ga je izbojeval. Jezus pravi za Svetega Duha: »Ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal.« (Jan. 16, 14.) Ta Duh resnice je edini pravi učitelj božanske resnice. Kako zelo Bog ceni človeški rod, je moč videti po tem, da je dovolil svojemu Sinu umreti za naše zveličanje in ker nam je dal svojega Svetega Duha kot našega stalnega spremljevalca in učitelja.

Poglavje 11—Molitev In Zahvaljevanje

Bog nam govori iz narave, s Svetim pismom in po predvidanju z delovanjem Svetega Duha. Vendar to ne zadostuje; odpreti mu moramo svojo dušo. Da bi vodili pravo duhovno življenje, moramo stopiti v pravo zvezo z našim nebeškim Očetom. Če v svoji notranjosti hrepenimo po Bogu in če opažujemo ter se čudimo njegovemu stvarstvu, usmiljenosti in blagoslovom, to še vedno ni dokaz, da smo z njim v tesni zvezi. Če želimo imeti zvezo z Bogom, moramo v vseh prilikah življenja iskati njegov nasvet.

V molitvi odpiramo svoje srce Bogu kot svojemu prijatelju, vendar ne zato, ker mu je treba povedati, kdo smo in česa potrebujemo, temveč zato, da ga sprejmemo v svoje srce. Molitev ne stori, da se Bog spusti k nam, marveč nas dvigne k Bogu.

Kristus je med svojim bivanjem na zemlji učil učence, kako morajo moliti k Bogu. Poučeval jih je, naj sporoče Bogu svoje vsakdanje potrebe in mu zaupajo vse svoje skrbi. Tudi za nas velja njegova obljuba, da bo uslišal naše molitve.

Jezus, ko je še živel med ljudmi, je često molil k Bogu. Zveličar je vzel nase naše potrebe in slabosti; da pa bi sprejel moč in zaščito in tako lahko izpolnil svojo nalogo, je srčno molil k svojemu nebeškemu Očetu. Zato nam je v vsem zgled. Postal nam je brat v naših slabostih, »enako izkušanega v vsem« kakor mi, a je ostal brez greha in premagal vsako zlo. Doživljal je vse duševne boje in trpljenja, katerim so izpostavljeni ljudje na tem grešnem svetu. Ker je bil v človeški podobi, je občutil potrebo po molitvi in jo cenil. On se je veselil in tolažil, ker je imel zvezo z Bogom. A če je Odrašenik ljudi, Božji Sin, občutil potrebo po molitvi, koliko bolj bi potem morali mi, slabi in grešni ljudje, občutiti potrebo po iskreni in stalni molitvi.

Naš nebeški Oče čaka, da na nas izlije svoj blagoslov. Njegovi milosti se imamo zahvaliti, da lahko neprestano pijemo iz izvira njegove brezmejne ljubezni. Mar potem ni čudno, da tako malo molimo? Bog je vedno pripravljen uslišati iskreno molitev svojih

najmanjših otrok in vendar se obotavljamo zaupati mu svoje potrebe. Kaj si mislijo nebeški angeli o ljudeh, ki so bedni, slabotni in izpostavljeni izkušnjavam, katere Bog išče v svoji neizmerni ljubezni in jim je pripravljen pomagati in jih uslišati, ti pa kljub temu tako malo molijo in imajo tako malo vere? Angeli se veselijo, ker lahko služijo Bogu in prebivajo v njegovi bližini. Njihovo največje veselje je, da bivajo v tesni zvezi z Bogom. A otroci tega sveta, katerim je tako potrebna božanska pomoč, so pa zadovoljni tudi brez svetlobe njegovega Duha in zveze z njim.

Tema Hudiča obdaja verne, ki zanemarjajo molitev. Sa-tanske izkušnje jih navajajo na greh zato, ker ne izkoriščajo daru milosti, ki jim ga je dal Bog v molitvi. Kako je mogoče, da Božji otroci ne molijo, ko je vendar molitev ključ v rokah vere, ki odpira zakladnice nebes, kjer so spravljene nepopisni zakladi Vsemogočnega? Brez nenehne molitve in skrbnega bedenja se izpostavljamo nevarnosti, da postanemo zanikrni in se oddaljimo s prave poti. Naš nasprotnik nam stalno podtika ovire na poti k prestolu milosti, da ne bi s srčno molitvijo in resno vero dobili moč in milost od Gospoda ter se tako uprli izkušnjavam.

Bog lahko usliši naše molitve samo pod nekimi pogoji. Eden prvih pogojev je, da občutimo potrebo po njegovi pomoči. On je obljubil: »Kajti vodo razlijem na žejno krajino in žuboreče potočke na suho zemljo.« (Iz. 44, 3.) Tisti, ki so lačni in žejni pravičnosti in iskreno iščejo tesno zvezo z Bogom, morajo čvrsto verovati, da bo Bog uslišal njihove želje. Toda preden sprejmejo Božji blagoslov, morajo odpreti svoje srce vplivu božanskega Duha.

Naša velika stiska je dokaz, ki najbolj zgovorno priča za nas. Gospod želi, da mu potožimo svoje težave v molitvi, da bi storil nekaj za nas. On pravi: »Prositate in se vam bo dalo!« (Mat. 7, 7.) Ta, ki »svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?« (Rimlj. 8, 32.)

Bog nas ne bo uslišal, če smo v svojem srcu krivični in se predajamo kakšnemu zavestnemu grehu. Vendar vsekdar izpolni molitev potrtega srca, ki se kesa. Če popravimo krivice, ki se jih zavedamo, bo Bog gotovo uslišal naše molitve. Božjo milost ne moremo pridobiti s svojo zaslugou. Samo Kristusova zasluga in pravičnost nas lahko rešita od greha; njegova kri nas lahko očisti

naših krivic. Mi moramo sprejeti Božje pogoje, če hočemo postati Božji otroci.

Drugi pogoj za uslišan je molitve je vera. »Zakaj, kdor hoče priti k Bogu, mora verovati, da je in da je tistim, ki ga iščejo, plačnik.« (Hebr. 11, 6.) Jezus je govoril učencem: »Kar koli v molitvi prosite, verujte, da boste prejeli, in vse se vam bo zgodilo.« (Marko 11, 24.) Se li ravnamo po njegovem navodilu?

Njegove obljube so neomejene, a tisti, ki jih je obljubil, je zvest, da jih izpolni. Čeravno ne dobivamo takoj tega, česar smo prosili, moramo verovati, da Bog sliši naše molitve in nam bo nanje odgovoril. Mnogokrat smo v zmoti in kratkovidni, pa prosimo nečesa, kar za nas ne bo koristno. Naš nebeški Oče v svoji ljubezni izpolnjuje naše molitve, dajoč nam ravno to, kar je za nas najboljše, to, česar bi si sami želeli, ko bi po Svetem Duhu spoznali pravo stanje duhovnih stvari. Čeravno se nam mogoče dozdeva, da naše molitve niso uslišane, moramo vseeno čvrsto verovati v njegovo obljubo. Gotovo bo namreč prišel čas, ko bomo uslišani in sprejeli blagoslov ravno takrat, ko nam bo najbolj potreben. Bila bi prava predrznost pričakovati uslišanje molitve ravno tako, kot mi to želimo. Bog je premoder, da bi se zmotil; je preveč dober, da bi prikrajšal pravičnike tega, kar jim je v dobro. Zato zaupajte trdno vanj, čeravno vaše molitve še niso uslišane! Zaupajte trdno v njegovo obljubo: »Prosrite in se vam bo dalo!«

Naše težave se bodo samo povečale, če se prej, preden verujemo, oziramo na dvom in strah ter hočemo razvozljati vse skrivnosti. Toda če pridemo pred Boga z občutkom nemoči in slabosti, torej takšni, kakršni smo, če njemu, ki ve vse najboljše in pozna vsa svoja stvarstva ter s svojo besedo in voljo gospoduje vsemu, ponižno in z vero zaupamo vse, kar teži našo dušo, bo slišal naše bolne vzklike in razveselil naše srce. Iskrena molitve nas bo privedla v tesno zvezo z neskončno Modrostjo. Čeravno morda v tem trenutku nimamo nobenega vidnega dokaza, da nas Zveličar ljubi in z nami sočustvuje, je temu vendarle tako. Morda ne občutimo takoj njegove bližine, a kljub temu njegova roka počiva na nas z najprisrčnejšim sočutjem.

[60] Če prosimo Boga za milost in pomoč, moramo biti prežeti z ljubeznijo in pripravljeni odpuščati. Kako lahko molimo: »In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom« (Mat. 6, 12.), a da v srcu gojimo nespravljivost? Če pričakujemo

uslišanje naših molitev, moramo tudi sami na isti način in v enaki meri odpuščati drugim, kot pričakujemo odpuščanje za svoje grehe.

Vztrajnost v molitvi je prav tako eden od pogojev, da bi bili uslišani. Moramo namreč nenehno moliti k Bogu, če že-limo, da se naša vera okrepi in dosežemo več izkustev. »V molitvi vztrajajte!«, piše apostol Pavel. (Rimlj. 12, 12.) »V molitvi bodite stanovitni, čujte v njej in se zahvaljujte!« (Kol. 4, 2.) Peter svetuje vernikom: »Bodite torej pametni, trezni, da boste mogli moliti!« (1. Petr. 4, 7.) Nasvet apostola Pavla se glasi: »Ampak v vsem razodevajte svoje želje Bogu v molitvi in prošnji z zahvalo!« (Filip. 4, 6.) Vztrajna molitev je nepretrgana zveza duše z Bogom. Ona pomaga, da se življenje, ki izhaja iz Boga, vliva v nas in zopet vrača k Bogu v obliki čistosti in svetosti.

Prizadevajte si na vso moč vzdrževati zvezo z Jezusom! Ne dovolite si te zveze z ničimer ovirati! Izkoristite vsako priliko, ki se vam nudi za molitev! Tisti, ki si žele resnično občestvo z Bogom, bodo prihajali redno na molitvene shode in sodelovali na njih z živo željo, da prejmejo čim več blagoslovov. Uporabili bodo vsako priložnost, da jih obsijejo žarki nebeške svetlobe.

Vendar moramo moliti tudi v družinskem krogu in ne zanemarjati molitve na samem, skrivne molitve, ki daje naši duši življenje. Nemogoče je, da bi duhovno napredovali, če zanemarjamo molitev na samem. Ni dovolj, da molimo le v družinskem krogu ali javno. Potrebno je, da svoje srce v sa-moti in tišini odpremo Božjemu očesu, ki vse vidi. Skrivno molitev naj sliši samo Bog. Te molitve naj ne sliši nobeno radovedno uho. Pred takšno molitvijo je duša osvobodjena vseh zunanjih vplivov in vznemirjenj. Tiho, vendar goreče se mora tvoja molitev dvigati k Bogu. Blag in trajen vpliv bo izviral iz tistega, ki uslišuje skrivne molitve in čigar ušesa so odprta prošnjam našega srca. S tiho in enostavno vero vzdržuje duša zvezo z Bogom in sprejema žarke božanske svetlobe, ki ji dajejo krepost in vzdržljivost v boju zoper Satana. Bog je naša moč!

Molimo na samem, a tudi pri vsakdanjem delu! Opirajmo često svoje srce Bogu! Tako je hodil Enoh z Bogom. Takšne tihe molitve se dvigajo kot dragoceno kadilo pred prestol milosti. Satan ne more premagati tistega, čigar srce je Bogu vdano.

Ni ne časa, ne prostora, ki bi bil neprimeren za molitev. Nič nas ne more zadržati, da ne bi srca posvetili Bogu v go-reči molitvi.

Tudi sredi uličnega hrupa ali pri svojem vsak-danjem delu lahko molimo k Bogu in ga prosimo njegove bo-žanske pomoči. Tako je delal Nehemija, ko je prišel s svojo prošnjo pred kralja Artakserksa. Tesno zvezo z Bogom lahko vzdržujemo na vsakem mestu in v vsaki priliki. Odprimo svoje srce in pokličimo Jezusa: »Pridi in vseli se v moje srce kot nebeški gost!«

Če je ozračje okrog nas pokvarjeno, ne vdihavajmo tega zraka, marveč živimo v čistem ozračju nebes! Če svoje srce usmerimo k Bogu v goreči molitvi, bomo onemogočili vsak pristop nečistim željam in slabim mislim. Tisti, ki so svoje srce odprli Božjemu blagoslovu in pomoči, bodo živeli v ozračju, ki je svetejše od ozračja te zemlje in bodo v stalni zvezi z nebesi.

Imeti moramo jasnejši pojem o Kristusu, popolnejše razumevanje večnih resnic. Potrebno je, da lepota njegove svetosti napolni srce Božjih otrok, a to se bo uresničilo, če molimo k Bogu, da nam pomaga boljše razumeti nebeške stvari.

Vzdignimo naše duše kvišku, da Bog ulije vanje dih ne-beškega življenja! Mi lahko živimo v tako prisrčnem občestvu z Bogom, da se v začetku vsake nepričakovane izkušnje naše misli tako naravno obrnejo k Bogu, kot se cvetica obrača proti sončni svetlobi.

Zaupajte Bogu svoje skrbi, radosti, potrebe, težave in vse, kar vas muči in tare! Vaše breme mu ne bo nikoli pre-težko; zaradi vas se ne bo nikoli utrudil. Ta, ki je preštel lase na vaši glavi, ni ravnodušen do potreb svojih otrok. »Zakaj zelo milosrčen je Gospod in usmiljen!« (Jak. 5, 11.) Naša beda in vpitje bosta ganili njegovo srce. Sporočimo mu vse, kar tare našo dušo. Nič ni pretežko temu, ki drži ves svet in gospoduje celotnemu vesoljstvu. On ne prezre ničesar, kar bi bilo za naš mir. V knjigi našega krščanskega življenja ne obstaja niti ena temna stran, katere on ne bi razumel, niti težava, [62] ki je ne bi mogel rešiti. Njemu ne uide nobena nesreča, čeprav bi doletela najmanjšega njegovega sledilca, nobena skrb, ki jih muči, niti veselje. On sliši vsako našo iskreno molitev. »Ozdravlja potrta srca in obvezuje njih rane.« (Ps. 147, 3.) Odnos med Bogom in vsakim, ki vanj veruje, je tako nežen in iskren, kot da je samo zaradi njega poslal v smrt svojega ljubljene Sina.

Jezus pravi: »Tisti čas boste prosili v mojem imenu in vam ne rečem, da bom jaz prosil Očeta za vas; zakaj Oče sam vas ljubi, ker vi mene ljubite!« (Jan. 16, 26. 27.) A pred tem: »Jaz sem

vas izvolil... da vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu.« (Jan. 15, 16.) Moliti v Jezusovem imenu pomeni mnogo več kot samo omenjati njegovo ime v začetku ali na koncu molitve. Moliti moramo v Jezusovem smislu in duhu, verujoč v njegove obljube in zaupajoč v njegovo milost ter izpolnjevati njegovo voljo.

Bog od nas ne zahteva, da bi postali puščavniki ali me-nihi in se tako ločili popolnoma od sveta ter se posvetili njemu. Naše življenje mora biti podobno Kristusovemu. On je molil v samotni, na gori, in se družil z množicami. Kdor samo moli, a ničesar ne dela, bo kmalu prenehal moliti, ali pa bo njegova molitev postala le prazna oblika. Brž ko se ljudje ločijo od družabnega življenja, od krščanskih dolžnosti in nošenja križa, brž ko prenehajo delati za svojega Gospoda in Učitelja, ki je tako marljivo delal zanje, nimajo več za kaj moliti in tako izgubljajo spodbudo za molitev. Njihove molitve postanejo sebične in osebne. Ne morejo več moliti za potrebe človeštva in za moč sodelovanja pri vzpostavitvi Kristusovega kraljestva.

Mnogo bomo izgubili, če ne izkoristimo prilike, da se pridružimo vernikom in se tako ohrabrimo za službo Gospodu. Resnice njegove besede bodo izgubile za nas mnogo od svoje jasnosti in pomena. Božji Duh bo prenehal razsvetljevati in oživljati naše srce in ga duhovno obnavljati s svojim svetim vplivom. V našem krščanskem življenju bomo mnogo izgubili zaradi primanjkovanja krščanskega sočutja do drugih. Kdor živi samo zase, ne zavzema prostora, ki mu ga je Bog zaupal. Ako si prizadevamo vzdrževati prijateljstvo s svojimi bližnjimi, potem se jim bomo približali in v nas samih razvijali sposobnost in moč za službo Bogu.

Ko bi se kristjani v svojem vsakdanjem življenju več pogovarjali o Božji ljubezni in dragocenih resnicah našega zveličanja, bi se njihovo srce ohrabrilo, da bi se med seboj bolj tolažili in spodbujali. Če se vsak dan trudimo bolj spoznati svojega nebeškega Očeta in doseči nova izkustva o njegovi milosti, se bo v nas prebudila želja, da več govorimo o njegovi ljubezni. Če tako delamo, se bo naše srce navdušilo in ohrabrilo. Če bi mislili in govorili več o Jezusu, bi jasneje občutili njegovo navzočnost.

Če bi samo tolikokrat mislili na Boga, kolikor dokazov imamo o njegovi milosti do nas, bi morale biti naše misli vedno usmerjene vanj; a mi bi bili srečni, da lahko govorimo o njem in ga slavimo. O

minljivih rečeh radi govorimo, ker nas zanimajo. Pogosto govorimo tudi o svojih prijateljih, ker jih ljubimo. Naše radosti in skrbi so tesno povezane z njimi. Toda mnogo več razlogov imamo, da ljubimo Boga bolj kot svoje pozemske prijatelje. Za nas bi moralo biti bolj naravno, da se v mislih ukvarjamo največ z njim, da govorimo o njegovi dobroti in da slavimo njegovo moč. Bogati darovi, ki nam jih daje, ne bi smeli v toliki meri zavzeti naših mi-sli in ljubezni, da nam ne bi preostalo časa za razmišljanje o Bogu. Nasprotno, vsak dan bi nas morali napotiti k nebeškemu Dobrodelniku in nas z njim povezati z vezmi ljubezni in hvaležnosti. Vse preveč se bavimo s pozemskim življenjem. Povzdignimo svoje oči k odprtim vratom nebeškega svetišča, kjer bomo videli Božjo svetlobo in lepoto, ki odseva s Kristusovega obličja, zatorej: »more tistim, ki se po njem bližajo Bogu, tudi zveličanje vedno dajati!« (Hebr. 7, 25.)

Hvalimo in slavimo Gospoda za »njegovo dobroto, za njegove čudeže v prid človeškim otrokom!« (Ps. 107, 8.) Naša pobožnost ne sme obstajati samo v prošnjah in sprejema-nju, naše misli ne smejo biti usmerjene le na naše potrebe, marveč se moramo spominjati tudi tistih dobrin, ki jih spre-jemamo. Nikoli preveč ne molimo, a smo mnogo preskopi v svojem zahvaljevanju. Vsak dan nam daje Bog darove milosti in vendar, kako malo se mu zahvaljujemo, kako malo ga hvalimo in slavimo za vse, kar nam je dal

Bog je dal Izraelcem v starih časih naslednja navodila za službo: »Ondi imejte pojedine pred Gospodom, svojim Bogom, in se veselite vi in vaše družine vsega pridelka svojih rok, s katerim te je Gospod, tvoj Bog, blagoslovil.« (5. Mojz. 12, 7.) To, kar delamo na slavo in hvalo Bogu, moramo sto-riti z veselim srcem, s pesmijo in hvaležnostjo, a ne z žalostjo in bridkostjo.

[64] Naš Bog je ljubezniv in usmiljen Oče. Njemu služiti nam ne bi smelo biti težko, marveč v veselje. Bog ne bo neusmi-ljen do svojih otrok, za katere je predvidel tako čudovito zveličanje. On je njihov najboljši prijatelj in, če mu služijo, lahko pričakujejo od njega tolažbo in ljubezen. Božja volja je, da najdejo vsi tolažbo v tem, ko mu služijo in v tej službi občutijo več veselja kot obremenitve. On želi, da tisti, ki se mu pridejo poklonit, prineso s seboj dragoceno prepričanje o njegovi skrbi in ljubezni. Tako bi se okrepili za svoje vsakdanje delo in postali vredni milosti, da v vsem postopajo pošteno in vestno.

Približajmo se Kristusovemu križu! Križani Kristus bi moral biti predmet našega razmišljanja, naših razgovorov, naše naj svetejše radosti. Vedno se moramo zavedati Božjih blagoslovov. Ko spoznamo njegovo nepopisno ljubezen, moramo vse z veseljem zaupati tisti roki, ki je pribita na križ zaradi nas.

Naše srce se približuje nebesom na krilih molitve. Nebeški prebivalci služijo Bogu s hvalo, slavo in pesmijo, a če se mu tudi mi zahvaljujemo od srca, potem naša služba postaja podobna službi nebeških čet. »Kdor daruje hvalno daritev, me časti!« (Ps. 50, 23.) Stopimo vsi pred svojega Stvarnika s spoštovanjem in veseljem, s »hvalospevi in petja glasom!« (Iz. 51, 3.)

Poglavje 12—Kaj Bomo Z Dvomom?

Mnoge kristjane, posebno tiste, ki so začetniki v veri, vznemirja od časa do časa dvom. V Svetem pismu so stvari, ki so jim nerazumljive in temne, a Satan izrablja ravno to, da omaja njihovo vero v Sveto pismo kot razodeto Božjo besedo. Oni govorijo: »Kako naj najdem pravo pot? Če je Sveto pismo zares Božja beseda, kako se bi mogel osvoboditi teh dvomov?«

Bog od nas ne zahteva, da verujemo nekaj, za kar nam ne bi dal dokazov. Njegovo bitje, značaj in resničnost njegovih besed je potrjena z dokazi, ki se obračajo na naš razum in teh dokazov je mnogo. Vendar Bog ni izključil možnosti dvoma. Naša vera mora temeljiti na notranjem pričevanju in ne na zunanjih dokazih. Tisti, ki dvomijo, bodo našli dovolj dokazov, na katere se bo njihova vera lahko naslanjala.

Nemogoče je, da bi človek lahko do jedra razumel delo in značaj Neskončnega. Sveto Božje bitje bo ostalo obdano s skrivnostjo tudi najostrejšemu umu in najbolj izobraženemu človeku. »Ali moreš Božji pravzrok doumeti, ali popolnost Vsemogočnega spoznati? Višja je ko nebo; kaj moreš početi? Globlja je ko podzemlje; kaj moreš vedeti?« (Job 11, 7. 8.)

Apostol Pavel vzklika: »O globočina bogastva in modrosti in vrednosti Božje! Kako nedoumljive so njegove sodbe in neizsledna njegova pot!« (Rimlj. 11, 33.) Čeravno je rečeno: »Oblak in tema ga obdajata«, pa vendar »pravičnost in pravica sta temelj njegovega prestola.« (Ps. 97, 2.) To, kar Bog dela z nami, lahko razumemo v toliki meri, kolikor lahko dojemamo njegovo neizmerno ljubezen in milost v zvezi z njegovo vsemogočnostjo. Od njegovih namer lahko [66] razumemo vse, kar je dobro za nas. Zato se pomirjeno izročimo v roke Vsemogočnega in zaupajmo njegovemu srcu, ki je polno ljubezni!

Božja beseda in značaj nas postavljata pred skrivnosti, ki jih mi smrtni ljudje ne bomo nikoli docela razumeli. Po-jav greha na svetu, Kristusovo učlovečenje, novorojenje, vstajenje in mnoge druge

stvari, ki nam jih nudi Sveto pismo, so preveč globoke skrivnosti, da bi jih človeški razum lahko razložil ali popolnoma dojel. Ni-mamo vzroka, da bi dvomili v njegovo besedo zato, ker ne moremo razumeti skrivnosti njegovih predvidevanj. Tudi v vsakdanjem življenju nas dnevno obdajajo skrivnosti, ki jih ne moremo razvozlati. Najnavadnejši življenjski pojavi so uganke, ki jih niti najbolj moder filozof ne more razvozlati. Povsod se dogajajo čudeži, ki jih s svojim razumom ne moremo dojeti. Mar se naj potem čudimo, ker so v duhovnem svetu skrivnosti, katerih odkritje nam je prikrito? Težava je samo v tem, da je človeški razum slab in omejen. Bog nam je dal v Svetem pismu dovolj dokazov o svojem božanstvu, a nam ni potrebno dvomiti v njegovo besedo zato, ker ne razumemo vseh skrivno-sti njegovega predvidevanja.

Tudi apostol Peter pravi, da so v Svetem pismu vrste, v katerih »so težko umljive nekatere stvari, ki jih nevedni in neutrjeni prevračajo... v svojo lastno pogubo!« (2. Petr. 3, 16.) Te točke pa so vzeli tisti, ki dvomijo, kot dokaze proti Božji besedi; v nasprotju s takimi trditvami pa so le močni dokazi o božanskem viru Svetega pisma. Ko bi nam Sveto pismo govorilo le to, kar lahko razumemo, ko bi nepopoln človeški razum lahko dojel vso njegovo velikost in veličastvo, potem ne bi več imelo nepobitne dokaze o svojem božanskem viru. Ravno ta skrivnost in vzvišenost resnic, katere razodeva, nam dokazuje, da je Sveto pismo zares Božja beseda.

Sveto pismo razodeva nebeške resnice tako enostavno in potrebe ter želje ljudi tako popolno, da se mu čudijo in ga občudujejo tudi največji učenjaki, medtem ko ponižni in pre-prosti najdejo v njem pot zveličanja. Vendar te enostavne resnice obravnavajo predmete, ki so tako globoki in nedoumni celo za najbolj izobražene ljudi, da jih lahko sprejmemo le kot takšne, kakršne jih je Bog razodel. Načrt zveličanja je tako jasen, da vsakdo lahko razume, katere korake je treba podvzeti za spokorjenje pred Bogom in v veri v Gospoda Jezusa Kristusa, da bi se lahko zveličal. Toda te jasne resnice skrivajo skrivnosti, ki prikrivajo njegovo slavo, skrivnosti, ki jih ne more doumeti iskren preiskovalec, a ga napolnjujejo z občudovanjem in vero. Čim bolj proučuješ Sveto pismo, tem bolj se prepričaš, da je zares Božja beseda in da se mora človeški razum globoko prikloniti pred veličastnostjo božanskega razodetja.

S tem, da uvidimo, da ne moremo popolnoma razumeti velike resnice Svetega pisma, priznavamo, da omejeni človeški razum ni sposoben dojeti Neskončnega; priznavamo, da mi ljudje ne moremo dojeti namere Vsemogočnega.

Mnogi dvomljivci in neverniki zavračajo Božjo besedo za-to, ker ne morejo razumeti vseh njenih skrivnosti. Celo tisti, ki verujejo v božanski vir Svetega pisma, niso izven te nevarnosti. Apostol Pavel pravi: »Glejte, bratje, da ne bo v kom izmed vas hudobnosti nevernega srca, da bi odstopali od ži-vega Boga.« (Hebr. 3, 12.) Popolnoma upravičeno je, da pazljivo proučavajo nauke Svetega pisma in preiskujejo »globočine Božje« (1. Kor. 2, 10.) v toliki meri, kot so nam razodete. Če so skrivne reči pri Gospodu, našemu Bogu, so »razodete reči pa za nas in naše otroke vekomaj.« (5. Mojz. 29, 29.) Toda Satan si prizadeva, da bi zmešal našo sposobnost raz-sojevanja. Proučavanju svetopisemskih resnic se pridružuje nekaka ošabnost, ki se očitno kaže v nepotrpežljivosti in izgubi poguma, brž ko se pojavi nekaj, kar ni moč razložiti na zadovoljiv način. Za mnoge je ponižanje, ker ne morejo razumeti vseh navdihnjenih resnic Svetega pisma. Ne želijo čakati, da jim Bog sam razodene te skrivnosti. So mišljenja, da lahko s svojim omejenim razumom do-jamejo »globočine Božje«, a ko v tem ne uspejo, pobijajo božansko navdihnjenje Svetega pisma. Res obstajajo mnoge teorije in splošno znani nauki, ki trde, da izvirajo iz Svetega pisma, vendar v njem niso utemeljeni, celo so v nasprotju z vsebino njegovih navdihnjenih strani. To je mnoge zmedlo in jih spravilo v dvom. Vendar temu ni kriva Božja beseda, marveč ljudje, ki so jo popačili.

Ko bi bilo človeškim bitjem možno, da popolnoma doumejo Božje bitje in razumejo vsa njegova dela, tedaj ne bi imeli več za odkrivati nikakršnih resnic, ne bi imeli več kaj proučavati, a njihov razum in občutki se ne bi več razvijali. Bog ne bi bil več vzvišeno bitje a človek bi dosegel vrhunec znanja in ne bi več napredoval.

[68] Zahvalimo se Bogu, da temu ni tako! Bog je neskončen; v njem so skriti vsi zakladi mo-drosti in vednosti. (Kol. 2, 3.) Ljudje ne bodo mogli nikdar izčrpati zaklade njegove modrosti, ljubezni in moči.

Bog želi že v tem življenju čim boljše razodeti svojim otrokom svoje resnice. Za to obstaja samo en način. Božjo be-sedo lahko razumemo samo s pomočjo Svetega Duha, s katerim je navdihnjena. »Kar je Božjega, nihče ne pozna, kakor le Duh Božji! Duh namreč

preiskuje vse, celo globočine Božje!« (1. Kor. 2, 11. 10.) Zveličar je svojim učencem in sle-dilcem obljubil: »Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo vodil k popolni resnici... ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal!« (Jan. 16, 13. 14.)

Bog želi, da človek razmišlja. Proučavanje Svetega pisma bo oplemenitilo in razvilo njegove sposobnosti bolj, kot bi katerokoli drugo proučavanje. Vendar se varujmo, da ne bi začeli oboževati človeški razum, ki je nepopoln in omejen! Če želimo razumeti resnico Svetega pisma, moramo imeti vero malega otroka, biti pripravljeni, da se učimo, in moliti za pomoč Svetega Duha. Občutek Božje moči in modrosti, a naše nemoči in nesposobnosti, da doumemo njegovo veličino, nas mora storiti ponižne in spodbuditi k temu, da odpiramo njegovo besedo z istim spoštovanjem kot pa prihajamo pred njegovo obličje. Ko bi ljudje preiskovali Sveto pismo na ta način, bi v njem našli razumnost, ki prekaša človeški razum in tedaj bi se s srcem in umom priklonili pred velikim JAZ SEM.

Mnoge stvari, navidez težke in skrivnostne, bodo postale jasne in enostavne za tiste, ki jih proučavajo na ta način. Toda brez pomoči Svetega Duha bomo vedno v nevarnosti da preobrnemo besede Svetega pisma ali pa jih napačno tolma-čimo. Mnogi berejo Sveto pismo brez vsake koristi, pa celo sebi v pogubljenje. Če Sveto pismo odpiramo brez spoštovanja in molitve, če naše misli in občutki niso usmerjeni k Bogu ali niso v skladnosti z Božjo voljo, dvom bo kmalu zmešal naš razum in tudi golo proučavanje Svetega pisma bo okrepilo ta dvom. Tedaj bo Satan vplival na naše misli in vlil v nas svoje predsodke. Vse dotlej, dokler ljudje v svojih besedah in delih ne hrepenijo po tem, da bi živeli v skladnosti z Božjo voljo, pa naj so še tako izobraženi, bodo v nevarnosti, da krivo razumejo besede Svetega pisma. Zato se nihče ne more zanesti na njihova razlaganja. Nikdar ne bomo pravilno razumeli Sveto pismo, ako ga proučavamo zato, da bi v njem našli protislovja. S takšnim proučavanjem bomo našli povod za dvom in nevero ter temo tam, kjer je sicer vse jasno in enostavno.

Četudi bi našli kakšen povod, pravi vzrok za dvom je v večini primerov ljubezen do greha. Našemu ošabnemu srcu niso prijetni nauki in prepovedi Svetega pisma. A tisti, ki ne izpolnjujejo njegovih zapovedi, so hitro pripravljene podvo-miti v njegovo božan-

sko vzvišenost. Da bi spoznali resnico, je potrebno, da iskreno hrepenimo po njej in smo ji pripravljene slediti. Tisti, ki tako proučavajo Sveto pismo, bodo v njem našli dovolj dokazov, da je Božja beseda, in razumeli bodo resnice, ki jih bodo rešile in pripravile za zveličanje.

Jezus je rekel: »Če hoče kdo njegovo voljo spolnjevati, bo spoznal, ali je ta nauk od Boga, ali govorim sam od sebe!« (Jan. 7, 17.) Namesto da dvomimo v to, česar ne razumemo, moramo slediti svetlobi, ki že obseva našo stezo; potem bomo sprejeli večjo svetlobo. Po milosti Jezusa Kristusa sprejmite vse dolžnosti, ki so vam jasno razodete, pa boste sposobni razumeti in izvršiti tudi tiste dolžnosti, v katere sedaj dvomite!

Obstaja dokaz, ki je dostopen učenim in preprostim. To je dokaz izkustva. Bog nas poziva, naj sami preizkusimo resničnost njegovih besed in obljub. Ta poziv se glasi: »Okusite in spoznajte, kako dober je Gospod!« (Ps. 34, 9.) Namesto da se zanašamo na besede drugih, moramo sami preiskovati. Bog pravi: »Prositate in boste prejeli!« (Jan. 16, 24.) Njegove obljube se bodo izpolnile. Nikdar one niso propadle in tudi ne bodo. Če se približamo Jezusu in se veselimo njegove popolne ljubezni, bo naš dvom izginil in razpršila se bo naša duševna tema pred svetlobo njegove navzočnosti.

Apostol Pavel pravi, da je Bog »otel nas iz oblasti teme in prestavil v kraljestvo svojega preljubega Sina.« (Kol. 1, 13.) Kdor koli je prešel iz smrti v življenje, »je pritrtil, da je Bog resničen!« (Jan. 3, 33.) On lahko reče: »Bila mi je potrebna pomoč, a našel sem jo le v Jezusu. On skrbi za vse moje potrebe. Nasitil je mojo lačno dušo. Sveto pismo je sedaj zame razodetje Jezusa Kristusa. Sprašujete me, zakaj verujem v Jezusa? Zato, ker je on zame nebeški Zveličar. Zakaj verujem v Sveto pismo? Ker mi skozi njega govori Božji glas.« Sami v sebi lahko imamo pričevanje, da je Jezus Božji Sin. Zavedamo se, da ne sledimo modro izmišljenim basnim.

[70] Apostol Peter opominja verne: »Rastite pa v milosti in spoznanju našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa.« (2. Petr. 3, 18.) V kolikor Božji otroci rastejo v milosti, toliko jasnejše in boljše bodo razumeli Božjo besedo; kajti v njegovih svetih resnicah odkrivajo nove lepote in nova obzorja. To je bilo izkustvo Božjih otrok vseh časov in to bo njihovo izkustvo do konca. »Steza pravičnih je kakor luč zore, ki sveti bolj in bolj do polnega dne.« (Preg. 4, 18.)

Gledajoč z vero v bodočnost, se lahko vnaprej veselimo časa, ko se bomo po Božji obljubi vedno bolj umsko razvijali. Takrat se bodo naše človeške sposobnosti združile z božansko modrostjo in vse naše duševne moči bodo v neposredni zvezi z izviro svetlobe. Lahko se veselimo, ker nam bo Bog v svoji modrosti razložil vse, kar nam je tukaj prizadejalo bolečine in trpljenje, in ker bomo razumeli vse težke stvari, ki jih tukaj nismo razumeli. Kar danes naš omejeni razum vidi samo kot neskladnost in razbite upe, bomo takrat videli kot najbolj popolno in najbolj čudovito skladnost. »Zdaj namreč gledamo v zrcala, nejasno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.« (1. Kor. 13, 12.)

Poglavje 13—Veselje V Gospodu

Božji otroci so poklicani za predstavnike Jezusa Kristu-sa, da svetu razodenejo Zveličarjevo dobroto in milost. Kot nam je Jezus razodel značaj nebeškega Očeta, tako moramo tudi mi razodeti Jezusa tem, ki ne poznajo njegove nežne in usmiljene ljubezni »Kakor si mene poslal na svet«, pravi Jezus, »sem tudi jaz nje poslal v svet. Jaz v njih, ti v meni... da tako svet spozna, da si me ti poslal.« (Jan. 17, 18. 23.) Apostol Pavel pravi Jezusovim učencem: »Očitno je namreč, da ste pismo Kristusovo..., ki ga poznajo in bero vsi ljudje.« (2. Kor 3, 3. 2.) V vsakem svojem otroku Jezus pošilja temu svetu pismo. Če ste njegovi sledilci, ste tudi pismo, ki ga pošilja družini, ulici in mestu, v katerem živite. Mogoče oni ne berejo Svetega pisma, niti ne slišijo glasu, ki jim govori z vsake njegove strani, morda ne vidijo Božje ljubezni v njegovih delih; toda če ste vi pravi Jezusovi predstavniki, bodo morda skozi vas spoznali Kristusovo dobroto, ga vzljubili in mu začeli služiti.

Pravi kristjani so kot svetilniki, ki osvetljujejo pot v nebesa. Morajo razsvetliti svet s svetlobo, ki jo dobivajo od Kristusa. Njihovo življenje in značaj morata pomagati svetu, da dobi pravi pojem o Kristusu in njegovi službi.

Če ga točno predstavljamo, potem zvesto prikazujemo tudi njegovo stvarno službo. Kristjani, ki so žalostni in vzne-mirjeni, ki se pritožujejo in godrnjajo, dajejo svetu slab pojem o Bogu in krščanskem življenju. Napravljajo vtis, da Bogu ni všeč, če so njegovi otroci srečni in zato lažno prikazujejo nebeškega Očeta.

Satan se veseli, kadar lahko kristjane spravi ob pogum in jih pripelje do nevere in obupa. Vesel je, ko vidi, da nam primanjkuje zaupanja v Boga in da dvomimo v njegovo moč in željo, da nas zveliča. On želi, da mislimo, češ Božja skrb mi bo škodovala. Prizadeva si nam prikazati Boga kot takšnega, ki nima usmiljenosti in sočutja. Preobrača dejstva in napolnjuje naše misli z lažnimi predstavami o Bogu. A mi, namesto da sprejmemo resnico o našem nebeškem Očetu, pogosto razmišljamo o Satanovih lažnih pred-

stavah in sramotimo Boga z našim nezaupanjem in godrnjanjem. Satan skuša krščansko življenje prikazati kot življenje žalosti, bede in težav. Če kristjan tudi sam tako gleda na krščanstvo, potem samo podpira Satanove prevare.

Mnogi ljudje se ukvarjajo nenehno s svojimi napakami, slabostmi in razočaranji, zato je njihovo srce žalostno in brez poguma. Pred nekaj leti mi je neka gospa pisala in me prosila, naj jo ohrabrim. Naslednjo noč sem sanjala, da se prehajam po nekem vrtu. Lastnik vrta me je peljal skozi njega. Spotoma sem trgala cvetje in uživala v njegova krasoti in vonju. Tedaj je pristopila k meni gospa, ki mi je poslala svoje pismo in me stalno opozarjala na trnje, ki jo je oviralo pri hoji. Zaradi tega je obupavala. Namesto da bi šla po pravi poti in sledila vodniku, je zavila s poti in tavalala med trnjem. »Kako je to žalostno«, je vzkliknila, »da je ta čudoviti vrt poln trnja!« A vodnik ji je odgovoril: »Ne ukvarjaj se s trnjem, ki samo bode, marveč trgaj vrtnice, lilije in nageljne!«

Mar niste imeli nikdar v svojem življenju tudi vedre dne-ve? Niste li doživljali čudovite trenutke, ko je vaše srce drhtelo od veselja po vplivom Svetega Duha? Če se ozrete na-zaj na svoje življenje, mar ne boste srečali veselih spominov? Božje obljube, to cvetje s čudovitim vonjem, ne raste li ob vaši življenski poti? Naj njihova lepota in prijetni vonj napolni z veseljem vaše srce.

Trnje vas lahko samo zbode in vam povzroči bolečino; a če ga še zbirate in nato izročate drugim, potem ne le da sami zaničujete Božjo dobroto, temveč tudi druge oddaljujete od steze pravičnega življenja.

Ni modro zbirati neprijetne spomine iz življenja, krivice in razočaranja, a potem o njih razmišljati in govoriti ter jadikovati nad njimi, dokler popolnoma ne izgubite poguma. Duša, ki je izgubila pogum, je obkoljena s temo; ona izganja Božjo svetlobo iz svojega srca in meče temno senco na pot drugih.

Zahvalimo se Bogu, ker je naše življenje pretkano z veselimi in svetlimi trenutki! Zberimo vse dokaze Božje ljubezni, da bi jih lahko venomer gledali pred seboj! Bog želi, da razmišljamo o naslednjih vprašanjih: kako je Božji Sin za-pustil prestol svojega Očeta in postal Bog-človek, da bi nas rešil satanske moči; o njegovi zmagi, ki jo je izbojeval zaradi nas in ki nam je odprla nebo ter dovolila pogledati v kraljestvo božanske slave; o rešivi grešnega

človeka iz propada, v katerega ga je pahnil greh; o vzpostavljanju zveze med njim in večnim Bogom; o vernikih, ki so zmagoslavno zdržali izkušnjave z vero v Zveličarja, bili oblečeni v Kristusovo pravičnost in se dvignili do Božjega prestola.

Mi žalostimo in podcenjujemo Svetega Duha, če dvomimo v Božjo ljubezen in ne verujemo v njegove obljube. Kako bi se počutila mati, če bi se njeni otroci pritoževali čez njo in mislili, da jim ne želi dobro, čeravno je vse svoje življenje preživela v prizadevanju, da osreči svoje otroke in jim nudi vso udobnost? Mar ne bodo otroci, ki dvomijo v ljubezen svoje matere, strli njeno srce? Kako bi se počutil oče, če bi njegovi otroci z njim tako postopali? A kaj bo mislil o nas naš nebeški Oče, če dvomimo v njegovo ljubezen, ki ga je primorala žrtvovati svojega edinorojenega Sina, da bi mi dobili večno življenje? O tem apostol piše: »In on svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?« (Rimlj. 8, 32.) In vendar koliko njih izgovarja, če ne z besedami pa z deli: »Bog tega ni storil zame. Morda ljubi druge, nikakor pa ne mene.«

Takšne misli so škodljive za vašo dušo, ker vsaka izgovorjena beseda dvoma nudi Satanu priliko, da vas skuša in utrdi v vas dvom ter od vas oddaljuje Božje angele, ki bi vam morali služiti. Če vas Satan skuša, ne izgovorite nobene besede dvoma ali neverovanja! Če poslušate njegova prišepetavanja, se bo vaša duša napolnila z dvomom in uporniškimi mislimi. A če še izrazite svoje občutke, bo vsak izgovorjeni dvom ponovno vplival ne le na vas, marveč bo kot seme vzklik v srcu drugih, pognal korenine in obrodil slabe sadove. Na ta način bo nemogoče preprečiti uničevalni vpliv vaših besed. Vi se boste mogoče sčasoma osvobodili Satanovih izkušnjav in zank. toda drugi, ubiti zaradi vašega slabega vpliva, se morda nikoli ne bodo mogli osvoboditi nevernosti, ki so jo vaše besede povzročile v njih. Kako važno je torej, da govorimo samo to, kar daje duhovno moč in življenje!

[74] Angeli pazijo in poslušajo, kako prikazujete svetu vašega nebeškega Učitelja. Predmet vaših razgovorov naj bo vaš Zastopnik pred Očetom. Ko se pozdravljate s svojimi prijatelji, naj izhaja iz srca in ust hvalnica Bogu! To bo tudi njihove misli usmerilo k Jezusu.

Vsakdo mora zdržati izkušnjave, pretrpeti bolečine in se upreti hudim skušnjavam. Ne govorite o svojih težavah smrtnim ljudem, marveč jih v molitvi izročite Bogu! Postavite si za načelo, da nikdar ne boste izgovorili niti ene besede dvoma ali pobitosti! Vi lahko razveselite življenje svojih bližnjih in jih podprete v njihovih plemenitih prizadevanjih samo, če vaše besede izražajo upanje in sveto zaupanje.

Mnoge hrabre duše so obremenjene s hudimi skušnjavami in so v nevarnosti, da bodo premagane v boju s samim seboj in s Satanovo močjo. Ne jemljite jim poguma v njihovem hudem boju, marveč jim izgovorite besede, ki jih bodo okrepile in ohrabile! Če delate tako, bo iz vas žarela Kristusova svetloba: »Kajti nihče izmed nas sebi ne živi.« (Rimlj. 14, 7.) Naš vpliv, katerega se morda niti ne zavedamo, bo utrdil in ohrabil druge ali jim pa vzel pogum in jih oddaljil od Kristusa ter njegove resnice.

Mnogi ljudje imajo napačen pojem o Kristusovem življenju in značaju. So mišljenja, da je njemu primanjkovalo topline in vedrine in da je bil resen, strog in mračen. V mnogih primerih ravno zaradi teh mračnih podob potemni ves pojem o krščanstvu.

Često je govor o tem, da je Jezus jokal, ali se ne ve, če se je kdaj tudi držal na smeh. Res je bil naš Zveličar mož bolečin: težava in žalost mu nista bili neznani, ker je bilo njegovo srce odprto za vsa človeška trpljenja. A čeprav je bilo njegovo življenje življenje samoodpovedi, bolečin in skrbi, vendar ni njegov duh klonil. Na njegovem obrazu ni bilo moč videti žalosti ali nerazpoloženja; bilo je vedno vedro in spokojno. Njegovo srce je bilo vir življenja in, kdor koli je prišel k njemu, je dobil mir, spokojnost, veselje in blaženost. Naš Zveličar je bil popolnoma resen, vendar nikdar čemeran.

Življenje teh, ki jemljejo Kristusa za zgled, bo napolnjeno z resnimi namerami; popolnoma bodo razumeli svoje osebne odgovornosti. Lahokomiselnost bo izginila; ne bo več govor o razbrzdani veselosti in nedostojnih šalah. Krščanska vera daje življenju brezmejno spokojnost. Ona ne gasi plamena veselja, ne ubija zdravega humorja, ne preganja z obraza vedrega nasmeha! Kristus ni prišel med ljudi, da mu služijo, marveč, da jim on služi; in če je njegova ljubezen v naših srcih, se bomo ravnali po njegovem zgledu. [75]

Vse dokler bomo mislih na neljubeznive in krivične po-stopke drugih ljudi do nas, nam bo nemogoče, da bi jih tako ljubili, kot je

Kristus ljubil nas. A če je v našem srcu čudovita Kristusova ljubezen in usmiljenost, se bosta izlili tudi na druge. Mi se moramo ljubiti in spoštovati med seboj, ne glede na očitne napake in pomanjkljivosti. Biti moramo ponižni, ne zaupati vase in potrpežljivo prenašati pomanjkljivosti drugih. To bo ubilo vsako sebičnost in storilo, da bomo plemeniti in velikodušni.

Psalmist pravi: »Upaj v Gospoda in delaj dobro pa boš prebival v deželi in užival varnost!« (Ps. 37, 3.) Zaupajte v Gospoda! Vsak dan ima svoje skušnjave, skrbi in težave. Kako hitro smo pripravljeni govoriti o njih, če se srečamo s svojimi prijatelji! Koliko tujih skrbi nam je naloženih na tak način; koliko nepotrebnih strahot nas doleti; kolikokrat nas tare breme naših skrbi ter mislimo, da nimamo več milostljivega in ljubeznivega Zveličarja, ki je vedno pripravljen uslišati naše molitve in nam priskočiti na pomoč ob vsakem času, v vsaki stiski.

So ljudje, ki živijo v večnem strahu in si ustvarjajo ne-potrebne skrbi. Vsak dan imajo jasne dokaze Božje ljubezni, vesele se darov njegove očetovske skrbi, vendar ne obračajo dovolj pozornosti vsem tem dobrinam. Vedno mislijo na ne-prijetnosti in se boje njihovega prihoda. A ko pridejo zares težave, takrat jih najmanjša nevšečnost tako zaslepi, da ne vidijo številnih dobrot, za katere bi se morali zahvaliti Bogu. Namesto da bi jih stiske pritegnile k Bogu, edinemu izviru pomoči, dovolijo, da jih oddaljijo od njega, ker jim to trpljenje povzroča nemir in nerazpoloženje.

Ali je torej dobro, da živimo v taki neveri? Zakaj smo tako nehvaležni in nezaupljivi? Jezus je naš prijatelj; vsa nebesa skrbijo za nas. Ne smemo dovoliti, da bi nas vsakdanje stiske in težave vznemirile in zgrbančile naše čelo. A če to dopustimo, se bo vedno nekaj našlo, kar nas bo mučilo in težilo. Ne ukvarjajmo se s skrbmi, ker nas bodo samo težile in nam zagrenile življenje, vendar nam ne bodo pomagale nositi bremen!

[76] Če vas dolete težave pri delu, če vam bodočnost izgleda temna in negotova, če vam prete izgube — vendarle ne obupajte! Zaupajte Bogu vse svoje skrbi, ostanite mirni in ve seli! Molite k Bogu, naj vas zmodri in vam svetuje, kako bi svoje posle lahko opravljali tako, kot je treba ter se tako izognili izgubam in nesreči. Če podvzamete vse, kar lahko, naslanjajoč se na svojega nebeškega Pomočnika, boste lahko mirno gledali v bodočnost.

Božja volja ni, da bi njegovi otroci živeli obremenjeni s skrbmi. Vendar nas ne vara. On nam ne pravi: »Ne bojte se; na vaši življenjski poti ni nobenih nevarnosti.« On ve, da nas čakajo skušnjave in nevarnosti in temu primerno postopa iskreno z nami. Nima namena, da nas izvleče iz sveta, ki je poln greha in zla, marveč nam nudi zanesljivo pomoč. Jezus prosi Očeta za svoje učence: »Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih varuješ hudega!« (Jan. 17, 15.) A njim pravi: »Na svetu boste imeli stisko; ali zaupajte, jaz sem svet premagal!« (Jan. 16, 33.)

V svoji pridigi na gori je Kristus poučil svoje učence o nujnosti, da zaupajo edino v Boga. Ti nasveti so namenjeni za ohrabritev Božjih otrok vseh časov in so torej tudi nam dani v tolažbo in pouk. Zveličar usmerja pazljivost svojih učencev na ptice pod nebom, ki s svojim petjem in žvrgolenjem napolnjujejo zračni prostor, ne da bi skrbele za svoje potrebe. One »ne sejejo in ne žanjejo« in vendar njihov velikodušni Stvarnik skrbi za vse njihove potrebe. Zveličar nas sprašuje: »Ali niste vi veliko več vredni ko one?« (Mat. 6, 26.) Vzvišeni Stvarnik ljudi in živali odpira svojo roko in vzdržuje vse svoje stvarstvo. Skrbi celo za ptice pod nebom. Res jim ne daje hrane v kljun, ali jim nudi to, kar jim je potrebno. Ptice si morajo same zbirati zrnje, ki jim ga natrosi; tudi si morajo same napravljati svoja gnezda in hraniti mladiče. Vendar gredo na svoje delo s hvalnico, »ker Oče vaš nebeški jih hrani.« Mar »niste vi veliko več vredni ko one?« Mar vi kot razumno, duhovno stvarstvo nimate večje vrednosti od ptic? Mar ne bo Stvarnik našega telesa, Vzdrževalec našega življenja, ki nas je ustvaril po svojem obličju, skrbel tudi za naše potrebe, če mu jih zaupamo?

Kristus je opozoril svoje učence na cvetje, ki raste in cveti na polju, ki je tako razkošno v svoji lepoti in mu ga je podaril nebeški Oče kot izraz svoje ljubezni do nas ljudi. On jim je rekel: »Poglejte lilije na polju, kako rastejo!« (Mat. 6, 28.) Lepota in skromnost tega cvetja presegata Salomonov sijaj. Najdragocenejše oblačilo, ki ga lahko naredi najspretnjša človeška roka, ni moč primerjati z naravno ljub kostjo in razkošno lepoto cvetja, ki ga je Bog ustvaril. Nato Jezus sprašuje: »Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni?« (Mat. 6, 30.) Ko Bog, mojster umetnikov, navadnemu cvetju, ki ovne v enem dnevu, daje njegove nežne in različne barve, mar ne

bo še bolj skrbel za tiste, ki jih je ustvaril po svojem obličju? S tem naukom graja Kristus vse tiste, katerih srce je napolnjeno s strahom, skrbmi in dvomi.

Stvarnik želi, da bi bili vsi njegovi sinovi in hčere srečni, umirjeni in poslušni. Jezus pravi: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam. Vaše srce naj se ne vznemirja in se ne plaši!« (Jan. 14, 27.) Na drugem mestu stoji zapisano: »To sem vam rekel, da bo moje veselje v vas in da se vaše veselje dopolni.« (Jan. 15, 11.)

Sreča, ki jo iščemo iz sebičnih nagibov izven poti naših dolžnosti, je nestalna, spremenljiva in minljiva; hitro izgine, a za seboj zapušča v duši občutek osamljenosti in gorja. V nasprotju s tem pa služba Bogu prinaša radost in popolno zadovoljnost. Kristjan ne hodi po neshojeni poti, ni izpostavljen nekoristnemu trpljenju in razočaranju. Čeravno ne uživamo v zadovoljstvih tega življenja, smo lahko veseli, ko gledamo na to kar nas čaka v večnosti.

Že tukaj na zemlji se kristjan lahko veseli, ker je v zvezi s Kristusom; vidi izraze njegove ljubezni in občuti njegovo navzočnost, ki ga tolaži. Vsak korak v življenju nas pripelje v tesnejšo zvezo z Jezusom, nudi nam globlje izkustvo o njegovi ljubezni in nas približuje čudoviti domovini miru. Zato ne odvrzimo svojega zaupanja v Boga, marveč storimo, da bo čvrstejše kot kdaj koli prej! »Do sem nam je Gospod pomagal!« (1. Sam. 7, 12.), a pomagal nam bo do konca. Glejmo na veličastne spomenike, ki stoje kot priče tega, kar je Zveličar storil, da bi nas potolažil in iztrgal iz nasprotnikovih rok. Spominjajmo se mnogih dokazov njegove milosti, s katerimi nas je obsul; solz, ki jih je obrisal; bolečin, ki jih je ublažil; težav, ki jih je odstranil; straha, ki ga je odpodil; potreb, ki jih je zadovoljil; dobrodelnosti, s katerimi nas je obdaril! Ohrabrimo se s tem in učvrstimo, da bi lahko srečali vse to, kar nas še čaka na naši poti.

V boju, ki je pred nami, moramo pričakovati novih prask, vendar lahko gledamo nanje kot na take, ki so že za nami ter izjavimo: [78] »Do sem nam je Gospod pomagal!«, kajti on pravi: »Tvoja moč naj traja s tvojimi dnevi!« (5. Mojz. 33,25.) Skušnjave, ki jih moramo prebresti, ne bodo presegale naših moči. Zatorej delajmo hrabro tam, kamor nas je po-stavil Zveličar, verujoč, da bomo v vseh skušnjavah dobili moč, ki nam je potrebna.

Kmalu se bodo nebeška vrata na stežaj odprla Božjim otrokom, a do njihovih ušes bodo prodrle kot najlepša glasba besede, ki jih

bo izgovoril Kralj slave: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!« (Mat. 25, 34.)

Tedaj bodo rešenci pozdravljeni z dobrodošlico v domu, ki jim ga je Jezus pripravil. Njihova družba ne bo več podobna tej na grešni zemlji: lažnivcem, malikovalcem, nečistnikom in nevernikom; družili se bodo s temi, ki so premagali Satana in greh ter so z Božjo milostjo oblikovali v sebi popoln značaj. Vsako nagnjenje h grehu, vsako nepopolnost, ki se jih je oprijela na tej zemlji, je oprala Kristusova kri, a njih bo obseval blesk njegove slave, ki presega sijaj sonca. Iz njih bo izžarevala lepota in popolnost Kristusovega značaja, kar je mnogo važnejše kot ves zunanji sijaj. Stali bodo kot brezgrešna bitja pred velikim belim prestolom in bodo deležni slave in prednosti ingelov.

Glede na to slavno dediščino, ki ga čaka, »kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?« (Mat. 16, 26.) Že mogoče, da je siromak, a ima vendar bogastvo in dostojanstvo, ki mu ga svet ne more dati. Človek, ki je rešen in osvobojen greha, človek, ki posvečuje službi Bogu vse svoje plemenite sposobnosti, je neprecenljive vrednosti. Zato, kadar koli se kakšen človek na svetu spreobrne k Bogu in najde rešitev od greha, to vedno povzroča v nebesih, v navzočnosti Boga in njegovih angelov, sveto in veličastno veselje, ki se izraža v pesmih hvalnicah.